

Медаль
Нельсона
Мандели
вручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

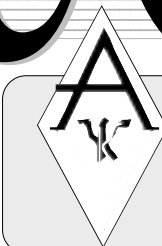
Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітянський тижневик

Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

Плюс

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 38 (137)

21 – 27 вересня 2005 року

Ціна договірна

АНОНС
номера

ТЕМА

4-5

Губернатор,
який зірвав банк

БЕЗ КОМЕНТАРІВ

7

Релігія
чи шарлатанство?

СУСПІЛЬСТВО

11

Фонди
і грантоїди

СПОРТ

14

Зустріч
для вас

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

15

Студенти
МАУП навчатимуться в ПАР

Відзнаки

ЗОЛОТА МЕДАЛЬ ЗА ЗМІЦНЕННЯ УКРАЇНСЬКО-АРАБСЬКИХ ВІДНОСИН

Валід Закут був Першим Послом Палестини в Україні. За час своєї дипломатичної місії плідно співпрацював з Міжрегіональною Академією управління персоналом. Не раз брав участь у конференціях, круглих столах, які відбувалися в Академії. Саме завдяки його старанням дипломи МАУП нині визнає Палестина. Багато молодих людей з Палестини є студентами Академії.

Рішенням президії Міжнародної Кадрової Академії за вагомий внесок у розвиток науки і освіти, встановлення та розвиток дружніх відносин між Україною та арабськими країнами Валіда Закута нагороджено Золотою медаллю «За заслуги». Вручаючи нагороду, Президент МКА та МАУП Георгій Щокін відзначив плідну суспільно-громадську діяльність пана Посла, яка «всесібно сприяла розвитку українсько-арабських відносин».

«Пан Посол багато зробив для встановлення дружніх зв'язків України з Палестиною, а особливо Академії з Палестиною. Ми знаємо, в яких тяжких умовах відбувається становлення державності в Палестині. Всіляко підтримуємо боротьбу палестинського народу за утвердження його державності», — наголосив президент Академії. У традиційній для Сходу гостинній атмосфері Георгій Щокін побажав Валіду Закуту подальших творчих успіхів.

Виставки

МИСТЕЦТВО СТУДЕНТАМ

Бібліотечний комплекс ім. Ярослава Мудрого, який належить одному з найбільших вищих навчальних закладів України — Міжрегіональній Академії управління персоналом, цими днями став своєрідною художньою галереєю. Коли заходиш до одного з бібліотечних залів, в поле зору потрапляють картини... Зі своєю творчістю вихованцям цього навчального закладу пропонують познайомитися найкращі українські художники-емальєри. Йдеться про родину Бородаїв.

Різні мистецькі заходи (художні виставки та зустрічі з представниками української творчої інтелігенції) для студентів Академії стали вже звичним яви-

щем. Звичним і очікуваним. Передусім для тих її вихованців, які вирішили пов'язати свій майбутній фах з народознавчими студіями. Щоразу в «художніх галереях» МАУП студентська молодь відкриває для себе нові імена багатогранного українського національного мистецтва. Своєрідним відкриттям стала для них виставка майстрів витинання та вишивки Миколи й Олександри Теліженків. Нині ж юні поціновувачі мистецтва відкриватимуть для себе творчість художників Олександра та Юлії Бородаїв і Тамари Турдієвої.

Роботи Олександра Бородаєва відомі передусім киянам. Мабуть, кожен із столичних жителів і гостей столиці міг повною мірою оцінити оформлення станцій київського метрополітену «Осокорки» та «Видубичі», проте не кожен знає, що ці монументальні роботи —

справа золотих рук Олександра Андрійовича. Його персональні виставки оцінили не лише в Україні, а й у Люксембурзі, Угорщині, Чехії, Румунії, Швеції, Канаді, Німеччині та США. Працює митець у напрямі монументального і станкового живопису, графіки. На цій виставці Олександр Андрійович представив

свої роботи, виконані в техніці гарячої емалі. Дружина художника — Тамара Турдієва надає перевагу станковому живопису та апплікації. Разом з чоловіком свого часу працювала в майстерні відомої художниці Тетяни Яблонської. Її роботи можна побачити в Дніпропетровському, Херсонському музеях України та приватних колекціях Росії, Франції, Швеції і США. Олександр Бородаєв і Тамара Турдієва брали участь у розписах Покровської церкви.

(Закінчення
на 16 стор.)

✓ Пам'ять

«ВІН ПРОСТО ЧЕСНО РОБИВ СВОЮ СПРАВУ...»

Українці вшанували пам'ять Георгія Гонгадзе, а його іноземні колеги вимагають розкриття справи

звання Героя України. Вона зауважила, що Георгій — ніякий не герой, «він просто чесно робив свою справу».

На мітингу також виступила бабуся Гонгадзе Руф Янівна, яка приїхала до Львова з Грузії. «Я дуже пишаюся своїм онуком, але хочу, щоб такі випадки більше не повторювалися, і журналісти могли вільно говорити те, що вони думають», — зазначила вона й подякувала українському народові за високу

оцінку діяльності Георгія.

Учасники мітингу звинуватили у вчиненні вбивства Гонгадзе колишнього президента Леоніда Кучму і його опричників, зазначивши, що до цього злочину причетний нинішній спікер парламенту Володимир Литвин, який обіймав у той час посаду голови адміністрації президента.

Того ж дня делегація профспілки журналістів Великої Британії та Ірландії відправилася до

посольства України, аби висловити своє занепокоєння перебігом розслідування цієї справи.

Закордонні журналісти вважають, що нова влада України дає можливість замовникам й організаторам убивства Георгія Гонгадзе уникнути покарання.

Про це, зокрема, йдеться у звіті, який організація цими днями оприлюднила разом з кількома іншими журналістськими організаціями.

У документі стверджується, що в Україні чи-

ниться політичний тиск з метою відвести слідство від організаторів злочину й обмежити його лише безпосередніми виконавцями вбивства.

Генеральний секретар профспілки Джеремі Діар очолив делегацію до посольства України в Лондоні. «Йдеться про те, щоб можновладці не думали, що можуть застосовувати насильство проти журналістів, аби змусити їх замовкнути і залишатися безкарними. Саме тому ця справа є такою важливою для свободи преси не лише в Україні, а й у всій Європі», — наголосив Діар.

✓ А тим часом...

Голова комісії Верховної Ради з розслідування справи про вбивство Георгія Гонгадзе Григорій Омельченко вимагає звільнення голови Верховної Ради Володимира Литвина за підбурювання до вбивства журналіста. Про це він заявив, представляючи звіт комісії у справі Гонгадзе. Омельченко також повідомив, що комісія одностайно «визнала незадовільним виконання службових обов'язків Святославом Піскуном і вимагає висловити йому недовіру». Народний депутат наголосив, що комісія ще в 2002 і 2003 роках передала в Генпрокуратуру докази причетності до смерті Гонгадзе экс-президента Кучми, екс-голови адміністрації президента, а нині голови ВР Володимира Литвина, экс-керівника СБУ Леоніда Деркача. Однак, незважаючи на те, що Генпрокуратура має за законом в десятиденний термін порушити справу або відмовити в її порушенні, ГПУ за два роки жодної відповіді комісії не дала.

✓ Оборудки

БАКАЯ ОГОЛОШЕНО
У МІЖНАРОДНИЙ РОЗШУК

Слідчо-оперативною групою Генеральної прокуратури та прокуратури Києва завершено досудове слідство у кримінальній справі за звинуваченням колишнього керівника Держуправління справами Ігоря Бакая. Про це повідомила прес-служба Генпрокуратури.

Бакая підозрюють у скоєнні злочинів, передбачених частиною 2 статті 364 та частиною 3 статті 365 Кримінального кодексу України (зловживання службовим становищем і перевищення службових повноважень). Сума завданих державі збитків становить 363,5 млн гривень. «Як організатор і виконавець цього злочину Бакай І.М. оголошений у міжнародний розшук», — йдеться у повідомленні.

Прес-служба нагадує, що у липні 2005 року Генпрокуратурою Росії у

відповідь на клопотання Генпрокуратури України офіційно повідомлено про те, що Бакай є громадянином Росії і не може бути виданий Україні для притягнення до кримінальної відповідальності та віддання до суду.

«Виходячи з вимог міжнародних конвенцій та інших міжнародно-правових договорів, кримінальна справа стосовно Бакая І.М. в обсязі 100 томів передається до Генеральної прокуратури Російської Федерації для здійснення кримінального розслідування та притягнення до кримінальної відповідальності відповідно до законодавства Росії», — йдеться у повідомленні.

Згідно з інформацією прес-служби, за цією справою триває досудове слідство стосовно інших службових осіб Держуправління справами, які є громадянами України.

✓ Слово — не горобець

НА ПОРОШЕНКА ПОДАЛИ ДО СУДУ

Відомий український журналіст Станіслав Речинський позиватиметься до колишнього голови РНБО Петра Порошенка за поширення останнім часом неправдивих свідчень. «Заява Порошенка про те, що я збираю на нього компромат за вказівкою колишнього голови СБУ Олександра Турчинова, —

хвороблива маячня людини з брудною совістю. Перебуваючи на службі в СБУ, я діяв суворо в рамках закону. До початку цієї служби я, як журналіст, який спеціалізується на кримінальній тематиці, мав до Порошенка лише професійний інтерес», — зазначає у своїй заяві Речинський.

✓ Кримінал

БТР ПРИЇХАВ
ДО АХМЕТОВА

Начальник УВС Донецької області Михайло Ключев вважає, що бронетранспортер під час обшуку компанії «Люкс» у Донецьку використовувався обґрунтовано, оскільки в офісі компанії міг перебувати член злочинного угруповання. Про це Ключев заявив на прес-конференції, коментуючи факт порушення прокуратурою кримінальної справи проти співробітників міліції, які проводили обшук, за перевищення службових повноважень.

За словами Ключева, застосувати бронетехніку під час обшуку співробітниками міліції дозволяє закон «Про міліцію», зокрема, пункт 6 статті 14 цього закону. «Бронетехніка є засобом забезпечення операції і служить для захисту особового складу, що бере участь у спецоперації, і ніяк не для залякування», — наголосив Ключев.

За його словами, цього року міліція провела в області 1115 обшуків, і лише втретє було застосовано бронетехніку.

Він повідомив, що підставою для обшуку «Люксу» стала також інформація про те, що в «Люксі» може ховатися озброєний злочинець.

«Ми мали інформацію, що член злочинного угруповання може перебувати на території цього підприємства. З ким саме він має контакт, такої інформації в нас не було, однак те, що він там може ховатися, у нас інформація була», — зауважив Ключев.

Він нагадав, що у Донецьку співробітники міліції розкрили схованку в одному з приватних домобудівництв з арсеналом зброї, в якому виявилися гранатомети, п'ять автоматів Калашникова, гранати, три тисячі патронів, гладкоствольна і холодна зброя.

Ключев також зазначив: «Зброя, вилучена в членів цього угруповання, підтверджує, що наша інформація правильна, тому співробітники міліції вжили таких заходів».

«Від рук злочинців загинуло 35 осіб. Їхніми жертвами були і бізнесмени, і випадкові перехожі та члени самого угруповання. Усі убивства навмисні», — наголосив Ключев. За його словами, лідера угруповання поки що не затримано.

✓ На часі

Микола Томенко:

«МУСИМО НАВЧИТИСЯ
СЛУХАТИ ВЛАСНИЙ НАРОД»

Екс-віце-прем'єр з гуманітарних питань Микола Томенко ініціює проведення «народних віче» по всій Україні, аби з'ясувати ситуацію після Помаранчевої революції.

«Ми всі маємо відповідати за ситуацію, яка склалася в Україні: за те, що представники нової влади не змогли вибудувати оптимальний механізм прийняття рішень і відповідальності за них, за журналістів, які вирішили не акцентувати увагу на зловживаннях окремих членів нової команди, і за суспільство, яке фантастично довірилося новій владі», — зазначив Томенко.

Єдиним правильним виходом з цієї ситуації, на думку Миколи Володимировича, є звернення до людей, «своєрідне «ходіння в народ» для того, щоби реально оцінити ситуацію і визначитись, як діяти далі».

«З огляду на це наша команда протягом осені проведе своєрідне віче в усіх регіонах України. А в річницю Помаранчевої революції на Майдані прозвітує про рік своєї роботи і разом з учасниками зібрання прийме рішення, як діяти далі. Переконаний, що на Майдані разом з нами буде і Президент Віктор Ющенко», — зазначив Томенко.

Микола Володимирович додав, що «ми мусимо навчитися слухати власний народ, а не діяти за

порадами опального олігарха Березовського чи невдахи російської політики Немцова».

Томенко не уточнив,

схоже на те, як свідчать записи майора Мельниченка, що свого часу відбулося у кабінеті Кучми: коли до нього приходили певні люди й розповідали про те, як треба щось робити з прем'єром Ющенком, бо його популярність у народі зростає. І пропонували, наприклад, не допускати, аби до 1 вересня погасили заборгованість із пенсій, бо це підніме Ющенків рейтинг. Я навіть знаю колишніх радників Кучми, які тепер радять Ющенку, що не можна, аби були знижені ціни на цукор, бо це додасть популярності Тимошенку». На запитання: хто ж ці радники? Микола Володимирович відповів: «Та

хто організовує віче: партія «Реформи і Порядок», до якої він входить, чи сили, близькі до Юлії Тимошенко».

Як відомо, раніше члени партії «Реформи і Порядок» Володимир Філенко та Тарас Стецьків закликали людей вийти 21 листопада на Майдан, аби відсвяткувати річницю Помаранчевої революції й оцінити роботу влади.

До речі, недавно в інтерв'ю газеті «Україна молода» Микола Володимирович зазначив: «Те, що відбувається нині в Україні,

багато... Добре, я готовий сказати: ось, наприклад, Пасхвер — усе життя радив Кучмі, нарадив і про трасти, і про приватизацію... Або радник з аграрної промисловості Леонід Козаченко. Він, звісно, після історії з продажем зерна за кордон і відсидкою в СІЗО врятувався переляком — кримінальну справу проти нього закрили. Однак я на місці Козаченка після такого не ризикував би розповідати Президентові, як правильно продавати зерно...»

✓ Прем'єриада

ЄХАНУРОВУ —
ЧЕРВОНЕ
СВІТЛО

Верховна Рада України не підтримала кандидатуру Юрія Єханурова на посаду Прем'єр-міністра України. Для затвердження не вистачило лише трьох голосів — з необхідних 226 «за» проголосували 223. Не підтримали кандидатуру Єханурова такі фракції: БЮТ (1—«за»), СДПУ(О), «Регіони України» (3—«за»), КПУ та «Єдина Україна».

✓ Овва!

ЗАМІСТЬ КОРУПЦІЇ
ЗНАЙШЛИ... ІНШІ
ПОРУШЕННЯ

Генпрокуратура не знайшла доказів причетності Олександра Третякова, Петра Порошенка та Миколи Мартиненка до корупційних дій, про які йдеться в заявах колишнього державного секретаря Олександра Зінченка. Про це заявив Генпрокурор Святослав Пискун.

«Підстав вважати дії корупційними немає. Є інші злочини, за якими порушено цілу низку кримінальних справ і вестиметься ґрунтовне розслідування», — сказав Пискун.

За його словами, порушено п'ять кримінальних справ за фактами тиску на судові органи та втручання в господарську діяльність працівників апарату РНБО, в яких фігурує й Петро Порошенко. Він

зачинив, що справи порушено «за фактом, а не проти конкретної особи».

Пискун, зокрема, повідомив, що 10 вересня порушено кримінальну справу за фактом втручання службових осіб секретаріату Ради нацбезпеки в діяльність Луганського суду. Від суддів цього суду працівники апарату РНБО начебто вимагали продовжити процедуру банкрутства Сіверськодонецького об'єднання «Азот». «У разі невиконання цієї вимоги постало б питання про доцільність існування Луганського суду. Суддям нібито показали уже підготований указ Президента про ліквідацію цього суду. Судді це сприйняли як тиск на себе», — сказав Пискун.

✓ Ну й ну!

УВАГА: ДОПОМОГА
АМЕРИКАНЦЯМ
ПІДЕ ЧЕРЕЗ
ВІДОМСТВО ЖВАНІЇ

Кабінет Міністрів України додатково виділив 2,7 млн гривень на допомогу США у ліквідації наслідків буревію «Катрін». Таким чином суму допомоги збільшено до 3,7 млн гривень. Про це йдеться у постанові Кабміну № 928 від 14 вересня. Зокрема у ній ска-

зано: «У постанові Кабінету Міністрів України від 7 вересня 2005 року № 872 «Про надання допомоги Сполученим Штатам Америки у зв'язку зі стихійним лихом» цифру і слова «1 млн гривень» замінити цифрами і словами «3,7 млн гривень».

Кабмін доручив Міністерству з питань надзвичайних ситуацій і захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи закупити на ці гроші необхідну продукцію і забезпечити її доставку до місця призначення вантажними літаками «Руслан».

Цікавий штрих: гроші для американців передаватимуть через відомство Давида Жванії.

За інформацією сайту «Обком»

✓ Офіційно

ПРОСИМО З'ЯСУВАТИ
ПРАВОМІРНІСТЬ

Звернення Української Консервативної партії з приводу відкриття синагоги у Сумах

Генеральний прокуратору України

Службі безпеки України

Голові Держмайна України

Українська Консервативна партія висловлює занепокоєння з приводу того, що Всеукраїнський єврейський конгрес, лідери якого, користуючись особливою наближеністю до «помаранчевої еліти» України, віднедавна в ультимативній формі вимагають повернення єврейській громаді усього майна, яке мало хоч якийсь стосунок до історичного єврейства в Україні. Нещодавно вони отримали в Сумах будівлю колишньої синагоги, на базі якої 12 вересня 2005 року було відкрито «Єврейський дім» і нову єврейську синагогу. Це відбулося без зайвих зволікань, адже головою Сумської облради є М.Берфман, заступником міського голови — Б.Коган. Обидва «професійні»

євреї, та й голова Сумської облдержадміністрації М.Лаврик, подекуди, теж небайдужий до привілеїв цієї нацменшини.

Просимо з'ясувати правомірність передачі зазначеної будівлі та відведення землі під створення синагоги. Як відомо, будівля належала фармaceutичній фабриці і перебувала у державній власності.

У зв'язку з цим непокоїть те, що влада на місцях легко нехтує національними інтересами, віддаючи історичні пам'ятки під «благодійний центр» нацменшини, те, що на 700 сумських євреїв уже створено шість єврейських організацій, а також те, що в реконструкцію будинку вкладено по півмільйона гривень сумнівним американським фондом «Джойнт» і самим Рабиновичем, які він вкрав в українського народу.

Президія
Національної Ради
Української Консервативної партії

✓ Версії

В УКРАЇНІ ПЛАНУЄТЬСЯ ДЕРЖАВНИЙ ПЕРЕВОРОТ?

Народний депутат України Ксенія Ляпіна заявила, що в Україні йде підготовка до повалення конституційного ладу й усунення з посади Президента Віктора Ющенка. З відповідним депутатським

зверненням вона звернулася до Генеральної прокуратури та Служби безпеки України.

«Мені стала відомою інформація, яка несе в собі загрозу для державного устрою й економічної без-

пеки України. Перше запитання: чи правда, що Бродський їздив до Ізраїлю? Друге: чи правда, що метою його поїздки була зустріч з Березовським?» — констатувала вона.

Водночас у коментарі

«5 каналу» єврейський бізнесмен Борис Березовський підтвердив факт зустрічі з Бродським: «Не пригадую дати, але я справді зустрічався з Бродським, аби зрозуміти, що відбувається в Україні».

За повомленням інформагенцій

✓ Ситуація

Якщо камінь вода точить, то людину — плітки і наклепи. У цьому недавно на власному досвіді переконався директор Дніпродзержинського відділення Міжрегіональної Академії управління персоналом Василь Швець. Упродовж досить тривалого часу «група небайдужих громадян» у старих недобрих радянських традиціях «сигналізує» по всіх-усюдах про начебто великі фінансові зловживання Швеця під час його мерства в Дніпродзержинську. Власне, наскільки ці звинувачення правдиві, мають встановити відповідні органи. Тим паче, що 18 червня цього року правоохоронці влаштували своєрідну демоверсію «маски-шоу» (хіба що без стрілянини, але із залученням «Беркута») у приміщенні Дніпродзержинського колегіуму, де нині — філія МАУП. Що вони сподівалися там знайти, мабуть, їм самим невідомо. Однак факт залишається фактом — того ж дня слідча група з Дніпропетровська провела обшук у будинку, якому мешкає Швець. Самого ж Василя Яковича затримали. Проте згодом, вочевидь, не знайшовши нічого кримінального в його діях, відпустили. Що, ймовірно, не дуже сподобалося деко-

КОМУ ЗАВАЖАЄ
ДИРЕКТОР?

му. Принаймні в одному з листів на адресу Президента України Віктора Ющенка, Генерального прокурора Святослава Пискуна, тепер уже екз-голови СБУ Олександра Турчинова стверджується, що його звільнили ледь не через хабар. А ось ще один цікавий момент. Згаданий лист начебто підписали четверо студентів міста. Саме так і написано. Не окремого вищого навчального закладу, а саме цілого міста. Можливо, автори писанини хотіли в такий спосіб надати масштабності своїй провокації. А те, що це саме провокація, свідчить ще один момент — троє з начебто підписанток (а фігурують виключно дівчата) справді вчилися або вчаться у Дніпродзержинському відділенні МАУП. Однак жодна з них не те що ніколи не підписувала скарг, а й взагалі їх не бачили! А отже, ще одне твердження «листа» про те,

що заступник директора відділення Є.Роздобудько бере хабарі, є наклепом. Зокрема у розпорядженні редакції «Персонал Плюс» лежить копія заяви колишньої студентки Дніпродзержинського відділення МАУП О.Колісник (її прізвище і підпис фігурували у тій фальшивці), яка стверджує, що за весь час навчання ніхто від неї хабарів не вимагав і, відповідно, вона нікому їх не давала. Заступник директора Є.Роздобудько, за словами дівчини, проявила себе чесним, високопрофесійним викладачем. Не підтверджує вона фактів зловживань владою, що їх приписують директоріві Дніпродзержинського відділення МАУП, та фактів хабарництва Т.Пікуш, прізвище якої також є в «листі». Нічим іншим, як маячнею, не можна назвати і твердження, що, мовляв, Василь Швець купив собі директорську посаду

за кругленьку суму. Але ж всім відомо, що Міжрегіональна Академія управління персоналом — недержавний вищий навчальний заклад. А отже, керівництво МАУП зацікавлено не в конкретній особі на керівній посаді, а в ефективності її роботи та відповідному досвіді й знаннях. До того ж студенти платять за навчання зі свого гаманця. Приміром, заочне навчання у Дніпродзержинській філії коштує від 1990 до 3 тисяч гривень, а на стаціонарі — 2 900 гривень. Тож хто даватиме хабарі, розмір яких майже дорівнює офіційній оплаті? А тим паче хто з викладачів, які дорожать своїм робочим місцем, будуть їх вимагати? Хто ж стоїть за всім цим — можна лише здогадуватися. Принаймні є дві версії. Перша — дуже вже хтось хоче змінити на посаді директора Дніпродзержинської філії МАУП Василя Швеця, а тому не гре-

бує ніякими засобами. Тут доречно зробити невеличкий екскурс в історію. Свого часу Дніпродзержинське відділення очолював Георгій Петрович Бенько. Після його смерті постало питання про призначення на директорську посаду нової людини. Серед «самокандидатів» була і донька колишнього директора, яка нахабно намагалася посісти посаду батька, не маючи на те жодних підстав. Тож керівництво МАУП їй відмовило. Натомість на довгий термін директором став Олександр Чабанець, який зарекомендував себе як некомпетентний керівник. Більш того, він приховав, що свого часу його підозрювали... у зґвалтуванні неповнолітньої! Зрозуміло, що його звільнили. Ми, звісно, нікого не звинувачуємо і не підозрюємо, але ці факти не слід відкидати, розмірковуючи, кому ж заважає Василь Швець. До речі, попри всю критику щодо його діяльності на посаді мера міста, яка останнім часом дедалі більше нагадує кампанію з дискредитації Швеця, нинішній голова Дніпродзержинська високо цінує ділову та людську якість Василя Яковича.

А тим часом є ще одна версія, чому Швець став

жертвою брудної піар-кампанії. Ні для кого на Дніпропетровщині не секрет, що у Василя Яковича були напружені стосунки із заступником міністра внутрішніх справ Геннадієм Москалем, коли той ще керував УМВС в Дніпропетровській області. Тож чи не схоже це на своєрідну помсту своєму опоненту? Адже також добре відомо, що пан Москаль незлопам'ятний — він просто злий і пам'ять у нього гарна. А тут ще трапилася нагода одним махом напастудити своїм давнім опонентам — Василю Швецю і МАУП. Що, правда, вийшло це у нього, як завжди, якось недолуго. Та це, повторюємося, одна з версій, яка також має право на існування.

Однак хоч би хто стояв за цією провокацією, хочеться попередити — якщо й надалі триватимуть нападки на директора Дніпродзержинського відділення МАУП, то керівництво вищого навчального закладу звернеться з відповідною заявою до правоохоронних органів. А там вже бурхливу фантазію наклепників оцінять. Як того вимагає Кримінальний кодекс України.

Іван КРАВЧЕНКО

Викриття

Призначення 41-річного Арсена Авакова на посаду голови Харківської обласної держадміністрації здивувало багатьох не тільки в столиці, а й на самій Слобожанщині. По-перше, його конкурентами в боротьбі за губернаторський пост називали набагато відоміших і досвідченіших політиків — Анатолія Матвієнка, Володимира Філенка і Володимира Шумілка. По-друге, Арсен Борисович досі прагнув не так бути владою, як бути з владою. Завдяки визнаному таланту лобіста, його бізнес процвітав незалежно від того, хто саме перебував на вершині місцевого олімпу.

Дещо з біографії

В особистій справі дипломованого інженера, випускника Харківського політехнічного інституту немало і яскравих сторінок, і таких, які йому, очевидно, не хотілося б озвучувати. В Авакові рано проявилися задатки винахідливого комерсанта. З гідною подиву невтомністю він створював і втілював у життя численні й різноманітні бізнес-схеми, завдяки яким його капітал зростає прямо на очах. Уже на початку 90-х виходець з азербайджанської столиці, який почав бізнес зі скуповування ваучерів і операцій з векселями підприємств, вважався одним з найзаможніших і найвпливовіших громадян мегаполісу.

Дванадцять років тому успішний підприємець опинився в полі зору правоохоронних органів. Інтерес до керівника фірми «Інвестор» охоронці закону проявили у зв'язку з розслідуванням так званої справи Вальшонка (директора фірми «Потік», якого звинувачували у крадіжці майна в особливо великих розмірах).

Того ж 1993-го на харківській вулиці імені Першої кінної армії двома пострілами впритул вбили найближчого бізнес-партнера Авакова віце-президента «Інвестора» Олександра Коновалова. Як стверджує Федір Раззаков (автор книжки «Бандити часів капіталізму»), 43-річний Коновалов, який мав судимість, підозрювався в дачі хабара високопоставленим працівникам прокуратури. Припускалося, що незаконна матеріальна «допомога» повинна була прискорити закриття справи Вальшонка. Довести цей факт вітчизняним детективам не вдалося, як і розкрити замовне вбивство Коновалова.

До кінця 90-х за керівником фірми «Інвестор» і банку «Базис» закріпилася репутація одного з господарів «першої столиці». З ім'ям найприємнішої і найпривабливішої людини чомусь регулярно пов'язували скандали, які, зрештою, згасали так само швидко, як і розгорялися. За твердженням недоброзичливців, не без допомоги місцевої влади.

1998-го через банк «Базис» розповсюджували спецлотереї «Будемо метро разом». За деякими свідченнями, акція принесла її організаторам близько 10 млн грн. Передбачалося, що значну частину цієї суми буде спрямовано на покриття затрат, пов'язаних з будівництвом нових гілок міського метрополітену. Скільки саме грошей перепало метробудівникам, точно невідомо. Проте відомо, що відтоді фінансове становище АКБ «Базис» суттєво змінилося. Хоча ще 1997-го банк переживав не кращі часи і,

за чутками, йому загрожували втрата ліцензії й банкрутство.

До речі, за даними інформаційно-аналітичного видання «Інформбюро», одним із співвласників «Базису» був депутат Держжинської районної ради Асхарбек Єлоєв, засновник відомого харківського трасту «Швидкі гроші» (Quick Money) і ще сорока фірм, які обдурили довірливих харків'ян на 2 млн доларів.

Нині пан Єлоєв перебуває з цієї причини в місцях не таких вже й віддалених, завчасно переписавши на громадянина Авакова всі свої медіаактиви, який той скупив у нього за смішними цінами. Це передусім телерадіокомпанія «Симон» (зрештою її було продано структурам, наближеним до народного депутата Василя Салигіна, а потім передано в управління, а ще пізніше — знову продано великому харківському бізнесмену Олександру Давтяну) й Агентство Телебачення Новини (АТН), а також газета «Симон» (нині має найбільший наклад серед інформаційно-розважальних видань міста — більш як 80 тисяч примірників).

Стосунки з владою

З приходом на пост Харківської ОДА Євгена Кушнарьова «Базис» стає учасником великої кількості проектів, здійснюваних під егідою місцевої влади. За протекцією обласної адміністрації аваковський банк стає постійним фінансовим партнером флагамена харківського машинобудування ВАТ «Турбоатом» — одного з небагатьох місцевих підприємств, яке стабільно працювало на експорт.

У січні 2000 року міський житлокомунгосп передав в оренду комерційним структурам Авакова найбільшу харківську ТЕС-3. Наразі орендарі повинні були інвестувати 10 млн грн у заміну турбіни. «Турбоатом» виготовив і поставив нову турбіну. Проте ЗАТ «ТЕС-3», що належало Авакову, розрахувалося не живими грошима ... а векселями «Харківтеплоенерго». За допомогою яких начебто було погашено заборгованість ВАТ «Турбоатом» за спожите тепло.

Майже одночасно Аваков (як стверджують його опоненти) облюбував начебто нічийну газу свердловину в селі Огульці. Після реорганізації Укргаздобування вона чомусь залишилася без формального власника. На замовлення комерційних структур Арсена Борисовича, БМУ «Харківгазбуд-1» провів в Огульці газопровід і збудував там установку газоконденсування. Після цього будівельно-монтажне управління досить довго чекало оплати за проведені роботи.

Критики нинішнього

губернатора стверджували, що газ із прихопленої свердловини використовувався ТЕС-3. За посередництва влади Аваков (як стверджувала харківська преса) отримав в оренду ще одну свердловину, яка раніше належала Шебелинкагаздобуванню. До цього, за інфор-

за добровільну відмову Сергія Юрійовича від боротьби за крісло мера. Цікаво, що одразу після перемоги Шумілка на виборах Аваков і генеральний продюсер 7 каналу Володимир Чапай стали членами нового міськвиконкому (останнього губернатора потім візьме у свій апарат).

Під час парламентської кампанії 2002-го передвиборні ролики «За ЄдУ» на 7 каналі досить мирно «вживалися» з рекламою висуваних блоку Віктора Ющенка. Такому

мацією мас-медіа, об'єднання постачало на ТЕС-3 газ за цінами, заниженими майже на третину.

Зговірливість різних харківських керівників, чиновників і комерсантів, їхня готовність йти назустріч масштабним аваковським планам у місті пояснювали тисни зв'язками господаря «Інвестора» з місцевим губернатором Євгеном Кушнарьовим і особливо з його першим заступником Володимиром Шумілкіним.

Після рішення Володимира Андрійовича балотуватися на посаду мера йому забезпечив підтримку харківський 7 канал, контрольований Аваковим (50%). Особливо діставалося від журналістів «сьомої кнопки» їхньому колезі — відомому телеведучому Сергію Потімкову, колишньому депутату парламенту і конкуренту Шумілка на виборах міського голови. Михайло Бродський, соратник Потімкова по партії «Яблуко», свого часу стверджував, що нинішній губернатор Харківщини навіть пропонував кілька сотень тисяч доларів «відступного»

плуралізму місцеві знавці знайшли логічне пояснення: обережний Володимир Шумілін і завбачливий Арсен Аваков шукали шляхів зближення з «Нашою Україною». Разом з тим перший зміцнював політичні контакти з братом Ющенка Петром, а другий — ділові зв'язки з племінником Віктора Андрійовича Ярославом.

Зробивши ставку на Шумілка, господар «Інвестора» не прогадав. З приходом останнього в крісло міського голови справи Авакова пішли вгору. Про це свідчили успіхи «Базису». 2000 року аваковський банк мав тільки одне територіально відокремлене відділення. 2003-го їх стало вже 18. Того ж року АКБ «Базис» збільшив статутний капітал майже на третину — 19,5 млн грн, а 2004-го він сягнув 22,191 млн.

Проте ближче до виборів для Авакова настали нелегкі часи. Підтримуючи Шумілка (який вступив з Кушнарьовим у затишний клімат), Арсен Борисович остаточно розбратався з губернатором. Ширилися чутки, що хрест на їхніх стосунках

поставила активна протидія голови ОДА спробам Авакова взяти під свій контроль ще одну теплоелектроцентрально — ТЕС-5.

У Харкові ні для кого не секрет, що до лав опозиції голову «Інвестора» і «Базису» навряд чи призвели політичні переконання. Аваков завжди вирізнявся хитрістю і передбачливістю: він сподівався, що підтримка Ющенка принесе йому відчутні дивіденди. І, як виявилось, не даремно. Крім того, Арсену Борисовичу потрібні були союзники в розпочатій війні проти губернатора.

атом») до списку порушників норм фінансового моніторингу сумнівних фінансових операцій. Саме так банк, начебто підозрюваний у відмиванні коштів, уникнув штрафних санкцій, відбувшись письмовим попередженням. Проте в лютому 2004 року (за інформацією того ж «АЗН») Нацбанк знову заніс «Базис» до списку порушників норм фінансового моніторингу сумнівних фінансових операцій. Над банком нависли темні хмари. Було проведено перевірку, проте Качук відмовився надати акт про її виконання уп-

Як Ющенко врятував «Базис»

Згідно з інформацією вже згаданого «Агентства Завтрашніх Новин», свого часу Віктор Ющенко подзвонив своєму другу В.Качуку, який обіймав посаду начальника управління НБУ в Харківській області. Ющенко попередив Качука про чергові перевірки АКБ «Базис», який належав активісту Харківського обласного штабу «Нашої України» А.Авакову, і попросив посади начальника управління НБУ в Харківській області. Ющенко попередив Качука про чергові перевірки АКБ «Базис», який належав активісту Харківського обласного штабу «Нашої України» А.Авакову, і попросив посади начальника управління НБУ в Харківській області.

Як вдалося з'ясувати «Агентству Завтрашніх Новин», у грудні 2003 року було проведено перевірку «Базису», під час якої працівники управління НБУ виявили п'ять серйозних порушень, пов'язаних з легалізацією грошей, отриманих злочинним шляхом. Розглянувши протоколи, Качук вирішив не застосовувати штрафні санкції, а обмежитися письмовим попередженням.

У лютому 2004 року НБУ включив «Базис» (через який здійснюють операції такі промислові гіганти, як завод «Турбо-

равлінню УБОЗу УМВС Харківської області. Натомість доручив своєму заступникові Н.Струковій провести нараду з працівниками, які перевіряли АКБ «Базис», і там переконати їх, аби підтвердили слідчим УБОЗу, що серйозних порушень не виявлено.

Цілком можливо, що депутати фракції «Наша Україна» широко вважали пригоду з аваковською структурою політичними репресіями — адже Арсен Борисович тоді вже був активістом штабу «НУ»... Під час кампанії-2004 аваковський 7 канал був головним рупором ющенківської команди в Харкові, крім того, добросовісно ретранслював столичний 5 канал, попри перманентний тиск обласної влади.

Зірковий час Авакова настав після другого туру. За ініціатиивою одного з активістів Помаранчевої революції Володимира Філенка він, по суті, став повпредом Віктора Ющенка в одному з найбільших обласних центрів. Формально банкір і нумізмат був другою людиною в регіональному Комітеті національного порятунку (першою був

голова місцевого передвиборного штабу Анатолій Матвієнко). Насправді ж — першою. Саме завдяки його організаторським зусиллям у Харкові відбувся свій «помаранчевий Майдан». До речі, дуже солідний як для міста, більшість жителів якого підтримувала Януковича. Саме він переконав невпевненого Володимира Шумілкина однозначно підтримати Юшенка. Політменеджерська діяльність безпартійного Авакова виявилася набагато ефективнішою за діяльність багатьох ветеранів передвиборних битв. Господар банку пішов ва-банк. І зірвав банк.

Одразу після свого триумфального приходу до офісу на площі Свободи Аваков заявив про намір зробити Ярослава Юшенка віце-губернатором. Планувалося, що 26-річний племінник Президента займатиметься в ОДА залученням інвестицій. Проте відповідне офіційне розпорядження досі не підписано: подекують, що проти цього призначення виступив сам глава держави.

Приятелі й партнери Авакова — майже всі поважні люди міста. Водночас Арсен Борисович є живим підтвердженням правил, що в політиці й

ня. Арсена Борисовича сміливо можна назвати авторитетом для місцевих бізнесменів. Та навряд чи він є таким для жителів міста і тим більше для області. Бізнес-історія «Інвестора» і «Базису» була не завжди безжурною, до того ж за багато років обросла легендами. Страшні казки, пов'язані з комерційними структурами Авакова, майже завжди були на слуху, а тому на прихід нового голови ОДА жителі «першої столиці» відреагували скорше з переляком, аніж з надією. Неоднозначно сприйняла прихід Авакова в дім на площі Свободи

каналу Олексій Липчанський та Олександр Коваленко, йому довелося виставити тільки-но придбану половину каналу на продаж. Над пропозицією, як стверджують, Аваков довго не думав, вступив в альянс з Липчанським і Коваленком (контролюють 25% акцій, ще 25% належать місцевим олігархам Олександрові Ярославському та Василеві Салигину).

І, нарешті, під крилом Арсена Борисовича за два роки з'явилися цілих три FM-радіостанції, які поки що не можна назвати лідерами ринку, однак не рахуватися з цим явищем уже пізно.

Країни СНД і традиційний закордон

Аваков давно співпрацює з російськими підприємцями і, здається, прагне цю співпрацю розширити. Як кажуть, Арсен Борисович не проти розмістити свої капітали в Росії. Інші стверджують, що його в нього й так є бізнес у Росії — йдеться лише про його розширення. Одночасно новий губернатор очікує припливу російських капіталів на Слобожанщину. У будь-якому разі він поставив перед чиновниками «завдання становлення Харківської області як центру прикордонного співробітництва з Росією». Дехто вважає, що з допомогою нового губернатора місцеві підприємства можуть «зайти» російські олігархи, серед яких називають навіть Бориса Березовського.

Не меншу цікавість він виявляє і до інвесторів традиційного закордону. Недавно, повернувшись з Риму, губернатор заявив журналістам, що в Харкові починається будівництво промислово-індустріальної зони «Рогань». І хоча участь у ній відкрита «навіть для харківських інвесторів», все ж таки право «першої ночі» отримують італійці, за участі яких розробляється цей проект. Заплановано на території в 2156 гектарів розмістити 100–150 промислових підприємств. Зоною займатиметься комунальна бізнес-структура. До зони планують підвести лінію метро, а також збудувати додаткове житло.

На пам'яті епізод тієї ж прес-конференції: коли поставили запитання про цукор, губернатор назвав переможців трьох тендерів, у результаті яких ринкова ціна цукру має становити не більш як 3 грн 30 коп. Серед переможців було названо супермаркети «Таргет», «Восторг», компанію «Салтовський». Відомо, що Арсен Борисович має стосунок до цих компаній. Коментар на тему, чому серед переможців тендерів виявилися компанії, діяльність яких багато хто пов'язує з губернатором, можна вважати «класикою жанру». Арсен Аваков: «У мене десятки, сотні фірм, якими я керував чи мав до них стосунок. Вони належать мені, моїй родині або я є одним із співвласників. Зокрема компанії — «Восторг», «Пятерочка», «Салтовський». Хоч би там як, це лідери ринку, і я не вважаю їхню перемогу

чимось ненормальним. Якщо ви подивитеся на цифри, то побачите, що зазначені вище компанії посідають у загальному обсязі 3%. До того ж ці компанії не дозволять собі скомпрометувати владу в результаті реалізації».

До речі, про «Пятерочку». 2002 року ця торгова мережа, історія якої розпочалася у Санкт-Петербурзі, почала наступ на ринки Казахстану та України. Перші магазини вона відкрила в Києві. Наприкінці серпня 2004 року, коли настала черга Харкова, було підписано договір комерційної концесії між оператором російської мережі ТОВ «Агроторг» (Санкт-Петербург) і дочірньою структурою харківської фінансово-промислової групи АТ «Інвестор» «П'ятий елемент», яку було створено спеціально з цієї метою. Згідно з заявою генерального директора «П'ятого елемента» Олександра Мотилевського, ініціатором угоди була російська сторона. Перший магазин відкрили у Харкові наприкінці минулого року, сьомий — 3 липня, а до серпня 2006 року планують відкрити 35 магазинів по всій області. «Пятерочка» обійшла в Харкові «Інвестору» («П'ятий елемент») в 750 тис. доларів.

Кому належить «Інвестор» у Харкові відомо усім. Після свого призначення губернатором Арсен Аваков склав, як того вимагає законодавство, повноваження голови наглядової ради ФПГ «Інвестор» і АКБ «Базис». Здавалося б, бізнес і влада розділено, мораль й закон дотримано.

Однак 21.04.05 генеральний директор компанії ТОВ «Мережа збуту «П'ятий елемент» звертається з листом до губернатора з проханням, аби керівники районних адміністрацій підтримали розвиток у Харкові й області роздрібної мережі продовольчих магазинів «Пятерочка». У відповідь губернатор звертається (лист №01-24/2826 від 13.06.05) до голів райадміністрацій та мерів з проханням розглянути можливість співпраці щодо розвитку в області мережі міні-маркетів «Пятерочка». Однак чомусь просить він за свій «Інвестор», у рамках якого розпочала свою діяльність та сама «Пятерочка» — «акула» російського бізнесу, яка вийшла на нас з-під політико-кримінального санкт-петербурзького даху.

Той факт, що губернатор відверто лобіює інтереси свого бізнесу, записано в КК України під назвою «Закон про боротьбу з корупцією» (ст. 5): «Державний службовець не має права займатися підприємницькою діяльністю безпосередньо чи через посередників або підставних осіб». Посередником у цьому губернаторському бізнесі є сама фірма «П'ятий елемент» та її генеральний директор, однак суті це не змінює: згідно з КК України, панові Авакову за корупційні дії можуть «запропонувати» 3–7 років позбавлення волі.

Інтереси

Як зазначалося вище, одразу після призначення

новий губернатор оголосив, що склав повноваження президента АКБ «Базис» і голови наглядової ради АТ «Інвестор». Урочисто повідомив, що «прийшов до влади не для поліпшення свого бізнесу чи лобювання інтересів, а для реалізації своїх життєвих ідеалів...»

Підприємницькі справи Арсен Борисович передав Геннадію Гаєвому, своїй правій руці, давньому партнеру і надійному повірнику. Саме Геннадій Іванович і керував аваковським бізнесом, поки його бос займався лобістською та політичною діяльністю. Про близькі стосунки Авакова і Гаєвого говорили багато. Вони, наприклад, є співавторами книжки «Вексельне звернення: теорія і практика», виданої 2000 року видавництвом «Фоліо». Обидва входять до оргкомітету фестивалю наукової фантастики «Зірковий міст» (спонсором якого і є Аваков, давній любитель цього жанру).

Нині імперія Авакова, за деякими даними, об'єднує понад 70 підприємств. Бізнес-інтереси в Арсена Борисовича — різноманітні. Окрім уже згаданих медіа-ресурсів (більшість з них збиткові), банку «Базис» і ТЕЦ-3, а також двох газових свердловин, це — хлібозавод, чаєрозважувальна фабрика (до речі, найкраща у Східній Європі), компанія з будівництва елітних помешкань «Інвестор ЕлітСтрой» і культовий ресторан «Подвор'є» (традиційне місце «забивання стрілок»). Розповідають, що не так давно йому вдалося взяти під свою опіку харківський ЦУМ.

Аваков, безсумнівно, гоноровий. Виступаючи одразу після призначення перед активом області, він згадав слова Наполеона: «50 тисяч солдат і я — це сто тисяч солдат». Плани у Авакова також наполеонівські. До кінця року він обіцяє створити 50 тисяч нових робочих місць, вирішивши цим одну з найгостріших місцевих проблем. Шоправда, невідомо, як саме він збирається це зробити. Друге завдання (у виконання якого більшість не вірить) — піднесення місцевого машинобудування.

Однак головною проблемою для голови Харківської ОДА найближчим часом має стати боротьба за власний авторитет серед населення, яке майже не довіряє йому. Та ще боротьба з місцевою опозицією. Враховуючи нинішні настрої у місті й надзвичайну активність Євгена Кушнар'єва, це не нелегке завдання. Екс-губернатор перебуває у стані війни і з недавніми партнерами Аваковим і Шумілкіним. У цю війну втягнуто місцеві політичні, бізнес- і медіа команди. І результат бою поки що невідомий. А тут ще й відставка уряду і нові розмови про зміну губернаторів... Неспокійні нині в Арсена Борисовича дні і ночі.

Вікторія ХРИСТИЧ

ЗІРВАВ БАНК

Союзники і суперники

Легше сказати, хто не лобював Авакова на посаду губернатора. Мер Володимир Шумілін, якому, за версією «Дзеркала тижня», Віктор Ющенко запропонував крісло голови ОДА, недовго розмірковував і відмовився, настійливо порекомендувавши на заміну свого давнього партнера Авакова.

Інший претендент — Анатолій Матвієнко — відмовився від боротьби після спілкування з господарем «Інвестора», і не просто відмовився, а й став активним лобістом Арсена Борисовича. Джерела в харківській організації «НУ» стверджують, що доклала своїх сил до просування Авакова і Юлія Тимошенко. Не залишився осторонь і Олександр Зінченко, в якого знайшлися давні друзі на ТЕЦ-3. Та головними поручниками Арсена Борисовича в очах нового Президента стали брат і племінник глави держави. Кажуть, у Петра Андрійовича і Ярослава Петровича тісні стосунки з новим губернатором. Та все ж такі останнє слово було за Шумілкіним. Володимир Андрійович отримав доступ до Віктора Андрійовича саме тоді, коли Ющенко все ще вагався у своєму виборі — Аваков чи Філенко.

Одні називають Авакова людиною Шумілкіна. Інші переконані, що все якраз навпаки. Та хоч би як там було, а зв'язок між двома значними постатями Харкова видно неозброєним оком. Одні переконані, що ці двоє легко знайдуть спільну мову. Інші впевнені, що вони неодмінно вчепляться один одному в горло в прогнозованій сутичці за владу. Як аргумент наводять конфлікт між Шумілкіним і Кушнар'євим, які свого часу теж вважалися надійним тандемом, аж доки перший не став самостійною постаттю і не почав ділити права й повноваження з колишнім шефом. Шумілін, безумовно, переслідував свої інтереси, прощовхуючи партнера нагору, і поки що в особі мера губернатор має надійного союзника. У крайньому разі, до остаточної перемоги спільного і все ще небезпечного ворога — Євгена Кушнар'єва.

бізнесі не буває вічних друзів, а є лише вічні інтереси. Історія його стосунків з Кушнар'євим показова. Свого часу нинішній голова Харківської ОДА був мало не найближчим другом Юрія Гайсинського. Та після того, як останній залишив посаду першого заступника Генерального прокурора, їх стали бачити разом значно рідше. Проте під час Помаранчевої революції і після неї Аваков постійно крутився в товаристві Ярослава Юшенка.

Цікаво склалися стосунки господаря «Інвестора» зі згаданим уже Потімковим. На виборах—2002 опозиційний політик і журналіст був небезпечним суперником для тих, хто підтримував владу Авакова і Шумілкіна. На виборах—2004 Аваков і Потімков уже були в одній команді, обидва входили до місцевого Комітету національного порятунку. До того ж екснардеп став автором і ведучим програми на 7-му, аваковському, каналі.

Ще химернішою виявилася історія зв'язків Авакова з Геннадієм Кернесом, найколючішим харківським персонажем, бізнесменом, депутатом міськради (і за сумісництвом зятєм Юрія Гайсинського). Геннадій Адольфович (більш відомий у місті за прізвиськом Гепа) не раз конфліктував з Аваковим. Свого часу аваковське АТ «Інвестор» мало необережність взяти кредит у кернесівському НПКбанку. І не погасило його вчасно. Пан Кернес має репутацію людини запальної і, м'яко кажучи, не надто по тайної. Що і як він тоді говорив про нинішнього губернатора, журналісти пам'ятають добре...

Нині ці пани — надійні партнери. Саме ці двоє забезпечили Вікторіві Юшенку підтримку в міськраді. Вбрані в помаранчеве Кернес і Аваков мирно сусидили на революційних мітингах. І вже нічого не нагадувало про колишні сварки й образи. Проте тим, хто знає характер Кернеса і його бізнес-апетити, можуть припустити, що вони ще не раз стукнуться лобами.

Несподівана опозиційність Авакова здивувала багатьох харків'ян, нехтаємничених у політику. Та ще більше здивував сам факт його призначення

ди навіть масштабна (близько 25 тисяч осіб) і впливова тут вірменська діаспора.

Дивовижний факт: після призначення Авакова популярність екс-губернатора Кушнар'єва тільки зростає. І з цією обставиною новому наступникові доведеться рахуватися.

Мас-медіа

Харківський медіа-бізнес до осені минулого року тримався на трьох заповідях: не чіпай Президента, не чіпай губернатора, не чіпай мера. Лояльність до виконавчої влади була шансом зайняти нішу в інформаційній сфері регіону і, можливо, мати з цього якусь вигоду.

Міський голова Харкова Володимир Шумілін і до, і після обрання на посаду (2002 року) мав чудову пресу. Образ полковника у відставці, прагматичного господаря, харківського Путіна підтримували найомгутніші ЗМІ міста. Телебачення — 7 канал і А/ТВК, Агентство телебачення «Новини» (АТН); радіо — «Нова хвиля», LFM, «Зроблено в СРСР»; газети — Simon-Info, «П'ятниця» і кілька FM-станцій. Усі ці більшою чи меншою мірою популярні ЗМІ пов'язані з ім'ям Арсена Авакова — президента АТ «Інвестор», який повністю виправдовує назву своєї компанії.

Ставши — не без допомоги мера Володимира Шумілкіна — одним з найбільших приватизаторів Харкова, він інвестував великі гроші у розвиток своїх медіа-ресурсів. Ще задовго до виборів 2002 року Аваков зробив кілька вдалих купівель: спочатку АТН і шоттижневик Simon, потім половину акцій 7 каналу — ТРК «Тоніс-Центр» — найстарішої приватної телекомпанії України (ще 50% — в руках Геннадія Кернеса). Це єдиний харківський канал, який мовить у метровому діапазоні.

Напередодні виборів до нього приєднався продукт телекомпанії А/ТВК — 50% колишнього пакета народного депутата Олександра Бандурки. Після того, як ці акції не зміг отримати Олександр Фельдман, який контролює найстарішу обласну газету «Час» (з ним почали судитися акціонери

✓ «Школа афери»

Народний депутат Олександр Борисович Фельдман — людина у Харкові знана. У його послужному списку такі посади: голова Харківського міського благодійного фонду «АВЕК», президент Єврейського фонду України, президент Асоціації національно-культурних об'єднань України, президент Харківської обласної об'єднаної єврейської громади, почесний президент АТ «Концерн АВЕК і К», почесний президент ВАТ «Великобурлуцький сироробний завод». Дивно, як у нього ще залишається час для основного місця роботи — Верховної Ради України, де він працює народним депутатом з 2002 року. Утім, його бурхливої енергії і там не бракує.

Принаймні для бурхливих течій політичного життя. Зокрема багатьох дуже потішив його перехід з фракції «Демократичні ініціативи» до фракції БЮТ. Тим паче, що під час минулих президентських перегонів Конгрес національних громад України заявляв про спроби схилити союзи громадських організацій національних меншин на підтримку кандидатури Віктора Януковича. До того ж, як заявлялося, таких спроб було дві. І ініціював їх... народний депутат Олександр Фельдман. В одному з інтерв'ю він відкрито заявив: «Я був довіреною особою Віктора Федоровича Януковича. Мені запропонували, а я погодився і чесно відпрацював до останнього дня. Зібрав велику кількість його прихильників, але моя діяльність не супроводжувалася фінансуванням штабів».

Як працювали довірені особи «проФесора», всім дуже добре відомо. Однак... Настали нові часи й Олександр Борисович нині став полум'ям прихильником Юлії Володимирівни. Щоправда, його щиросердність викликає певні підозри. Адже він свого часу заявив, що бізнес його вже не цікавить і подальшу свою долю він бачить тільки в законотворчому органі. А тут не потрібно бути політологом і соціологом, щоб зрозуміти: саме таким чином — на горбі, чи то пак у списку — БЮТ він хоче в'їхати до парламенту. Понад те, Фельдман недавно заявив, що «тепер звинувачуватимуть у корупції не лише народних депутатів фракції БЮТ, а й чиновників, які симпатизують Тимошенко». І, мовляв, «по соратникам б'ють, бо знають: Тимошенко не залишить людей зі своєї команди і не закриває очі на такі звинувачення».

Чи не це є однією з причин, чому раптом Олександр Борисович став палким прихильником Юлії Володимирівни? Щоб згодом усю критику на його адресу він спокійнісінько міг перевести в «політичний чорний піар»? Тим паче, що своїх скелетів у шафі, тобто у бізнес-діяльності, у Фельдмана вистачає.

Отже, колишній харківський таксист, моторолерист, робітник радгоспу, кочегар в одній особі водночас став відомим рідному місту 1 червня 1996 року, коли міськвиконком під головуванням тодішнього голови Євгена Кушнарйова вирішив перенести всю торгівлю з Центрального ринку на досі невідомий Барабашівський. Розпорядження було досить суворе, оскільки усім контролюючим інстанціям було наказано знайти хиби в роботі ринку. Звісно, не всім торговцям таке рішення сподобалося. Однак страйк ні до чого не призвів, і частина підприємців змушена була перебраться на Барабашівку, яку назвали одним з найбільших речових ринків України. І незабаром він починає приносити чималий прибуток його власнику — Олександру Фельдману, якого в народі охрестили «Кушнарйовським». Власне, «базарний бізнес» ніколи не відзначався особливою прозорістю. Навпаки — незрідка це була одна зі схем відмивання незаконно отриманих коштів. Однак про це у Харкові воліли не говорити — собі ж дорожче. Натомість Олександр Фельдман постійно наголошував на створенні нових робочих місць і забезпеченні населення дешевою продукцією. Проте забував сказати, що з розширенням базару в людей, які мешкали поряд, з'явилася чимало проблем. Адже

базар, замість обживати територію пустирища, насувався на приватні садиби. Їхнім власникам в обмін на приватні будинки з садом, гаражем і погребом ненав'язливо пропонували «грошову компенсацію», за яку можна було купити хіба що 2—3-кімнатну квартиру в хрущовці. Це за половину «компенсації». Іншу ж

району Тюринка (де, власне, й знаходиться ринок Барабашівка) про безчинство працівників концерну «АВЕК» просто не розглядали. Принаймні жодних заходів вжито не було. Незабаром після відкриття базару на вулицях цього району з'явилися люди, які, представившись охоронцями концерну «АВЕК», збирали данину з проїжджих машин — начебто оплати за паркування біля ринку. Чи не нагадує це ситуацію з «12 стільців», коли Бендер збирав гроші за вхід у провалля? Згодом місцевим жителям запропонували... спеціальні перепустки.

На початку 2002 року правоохоронці затримали охоронців базару, які вимагали данину в мешканців, що надавали послу-

ГЕНЕРАЛ БАЗАРНОЇ КАР'ЄРИ

Олександр Фельдман любить тварин

половину необхідно було витратити на ремонт практично зруйнованих халуп. Хто не одразу погоджувався з «пропозицією, від якої неможливо відмовитися», до того вночі приходили гості, які... ні, не погрожували, а просто констатували ймовірність випадкової пожежі, яка може знищити не лише будинок, а і його мешканців. Як повідомляють ЗМІ, і справді один будинок, який залишився і був заставлений торговими контейнерами, згорів. Однак за офіційною версією, від рук самого власника, який спочатку вбив матір, а потім підпалив будинок і наклав на себе руки.

Тим часом творіння Фельдмана — концерн «АВЕК» (повна назва — «Автоекспресконструкція») за підтримки тодішньої влади розросталося. Того ж таки далекого 1996 року міськвиконком виділив безвідсоткову (!) позику, еквівалентну чверті мільйона доларів, і звільняв від сплати ринкового збору до бюджету міста. Звісно, кредит віддали вчасно. Однак без урахування інфляції. А це міськвиконком віддавав концерну двоповерховий будинок у центрі міста аж... за 6 доларів! Хтозна з якого дива (а це «диво» мали б розслідувати відповідні органи), та за такі рішення депутатів полум'яно агітував Євген Кушнарйов. Чим йому так сподобався Фельдман — можна лише здогадуватися. Наразі скарга мешканців

ги стоянки і складу. Як зазначають місцеві журналісти, прихід Олександра Фельдмана на посаду президента ФК «Металіст» був пов'язаний не з бажанням підняти улюблену команду до рівня київського «Динамо» чи донецького «Шахтаря», а з комерційними інтересами. Як стверджують ЗМІ, клуб підім'яв під себе всі ринки, які становлять інтерес. Щоправда, президентство у футбольному клубі він невдовзі

передав іншому харківському олігарху і келезі по парламенту Олександру Ярославському. Та факт залишається фактом — дуже вже цікавить базарний бізнес Фельдмана. Адже він дає чималий прибуток. Такий, що його воліють не оголошувати.

До речі, вбивство 28 березня 2003 року друга і помічника Олександра Фельдмана Володимира Копила й досі не розкрито. Голову спостережної ради Богодухівського заводу з переробки шкіри вбили за кілька днів до того, як він мав підготувати доповідь про роботу Барабашівського ринку, офіційні прибутки якого начебто були значно менші, ніж кошти, зібрані з підприємців. Утім, встановлювати істину мають слідчі органи. Сам же Олександр Фельдман заявляв, що вбивство його помічника — «трагедія, спрямована на його ослаблення».

Варто пригадати ще одну трагедію. 22 січня 2001 року за загадкових обставин загинув народний депутат України, харків'янин Юрій Кононенко. Офіційна версія — начебто через необережне поводження зі зброєю. Однак тодішній нардеп, лідер партії «Яблуко» Михайло Бродський висловив сумніви у випадковості цієї смерті. «Юрій Савич Кононенко вийшов з фракції НДП і 19 жовтня 2000 року приєднався до фракції «Яблуко». У приватній розмові зі мною він

розповів, що один з лідерів НДП Євген Кушнарйов особисто погрожував його життю. Через тиждень Юрій Кононенко, вибачившись перед членами фракції «Яблуко», знову повернувся до фракції НДП. Він це зробив навіть після того, як координатор більшості О. Карпов образливо висловлювався на його адресу. З огляду на це я маю серйозні підстави сумніватися у версії самогубства мого колеги», — заявляв тоді Бродський.

Варто додати, що творіння Юрія Кононенка — харківський авторинок «Лоск» давно вже цікавив певні особи і йому не раз пропонували його продати. На що отримували відмову. А після похорону народного депутата цей ринок почали посилено перевіряти різноманітні органи, після чого там з'явився Олександр Фельдман зі своєю пропозицією купівлі. Утім, власником «Лоску» стала зовсім інша людина.

Та Олександра Фельдмана цікавив не лише базарний бізнес. Свого часу він був власником фармацевтичної фабрики «Здоров'я», об'єднання «Харківхліб» та ін. Проте цей бізнес його не особливо цікавив — потрібно докласти багато зусиль, а «підйом» порівняно з базарами — мізерний.

Інша справа — нерухомість й антикваріат. Зокрема, як стверджують ЗМІ, свого часу з якоюсь дивною постійністю вогонь охоплював обласну філармонію. До того ж так часто, що якось пожежникам не вдалося його загасити. У результаті — руїни знесли. А землю, як і слід було очікувати, передали компанії «АВЕК» під автостоянку.

Ще про один цікавий напрям бізнесу розповів відомий харківський публіцист Едуард Ходос. З'ясується, не чужий Олександру Борисовичу і потяг до прекрасного. Щоправда, в якійсь дивній формі. Він швидко розібрався у високому мистецтві — взяв під контроль антикварний ринок і почав... «парити лохів». Серед багатіїв пішла мода дарувати своїм бізнес-партнерам та просто «потрібним людям» предмети мистецтва. Багато — антикваріату. Попит породжує пропозицію. 1999 року Фельдман відкриває у Харкові шикарний магазин «Стара колекція», а незабаром у Києві ще один — «Антикваріат», розташований якраз навпроти Національного банку України. Глибоко законспірувавшись під «особу незацікавлену», він пропонував багатіям купувати «предмети старовини» саме в цих магазинах. Хитрість полягала в тому, що із Західної Європи його «емісари» привозили підробки під старовину (на сленгу антикварів, «новобор», «фальшак» і «фуфляндію»), які рекламуються (і що головне — продаються) як старовинні зразки справжнього мистецтва. Звісно, за відповідну ціну, яка вдєсятеро вища за реальну вартість! Що ж буде з Олександром Борисовичем, якщо хтось з клієнтів вирішить перевірити справжність купленого «антикваріату», можна лише здогадуватися...

Утім, мистецтвом самопіару Фельдман оволодів бездоганно. Особливо що стосується благодійної діяльності. Тут доречним буде популярний харківський анекдот: «У зоопарку помер слон. Благодійний фонд «АВЕК» під гаслом «Купимо місту слона» закликав громадян переказати, хто скільки дасть на придбання нового слона. Громадяни скинулися, тварину купили. І фонд гордо заявив, що відомий філантроп Олександр Фельдман подарував місту слона».

Усе це було б смішно, якби не було так сумно. Адже, схоже, весь бізнес Олександра Фельдмана побудовано на обдурюванні. Наведені приклади — то лише незначна частка методів, яким він користується у своїй діяльності. Однак це вже тема окремої розмови.

Іван ЧЕРЕВИЧКО

✓ Офіційно

ХТО РОЗДМУХУЄ ВОГНИЩЕ ГРОМАДЯНСЬКОЇ ВІЙНИ?

В.о. міністра закордонних справ України
Б.ТАРАСЮКО

В.о. міністра внутрішніх справ України Ю.ЛУЦЕНКУ

Голові Служби безпеки України І.ДРІЖЧАНОМУ

ЗАЯВА щодо політичної провокації проти України й українського народу

Як нам стало достеменно відомо, московське бюро Телерадіокорпорації АРД (Перший канал ТБ Німеччини; керівник Альбрехт Райнхард) та київське бюро цього ж телеканалу (керівник Михайло Грецький), які очолюють не німці, а етнічні євреї, упродовж 20 — 22 вересня ц. р. знімають «документальний» фільм про «зростання в Україні антисемітизму». Керівник київського бюро цього телеканалу М.Грецький відомий серед українських журналістів як чорний піарник, свідомий маніпулятор, пов'язаний з головним редактором щотижневика «2000» С.Кичигінін — професійним українофобом, сексотом злочинного КДБ, відвертим ксенофобом, проти якого органи прокуратури України порушили кримінальну справу за навмисне розпалювання міжнародної ворожнечі. Цілком ймовірно, що метою протиправної діяльності Кичигіна як очевидного агента єврейсько-російських спецслужб є цілеспрямоване роздмухування в Україні вогнища громадянської війни. У цьому Кичигіну систематично допомагає «президент» Всеукраїнського єврейського конгресу В. Рабинович — сionіст, провокатор, кримінальний злочинець і просто психічно хвора людина. З Рабиновичем тісно пов'язаний єврейський посол Німеччини в Україні Д. Штодеманн, якого звинувачують у брудних оборудках з візами, через що разом з єврейським віце-канцлером Німеччини Йошкою Фішером він потрапив в епіцентр гучного міжнародного скандалу. Однак постраждали від нього не ці єврейські діячі, а Україна та Німеччина.

Спроба зняти в Україні фільм про вигаданий єврейськими ксенофобами «антисемітизм» є, по суті, черговою антиукраїнською й антинімецькою провокацією ворожих до України і Німеччини сionістських кіл. Нагадаємо, що вже створено «документальний» фільм у цьому дусі — «Потворне обличчя свободи», який є наклепом на український народ. За цим фільмом, як повідомлялося у ЗМІ, стояв хабарський рабин Я.Дов Блайх (за визначенням єврейського публіциста Е.Ходоса, юдо-нацист), якого не раз ловили в Україні на свідомій брехні, зокрема й через суд. Те саме стосується і рабина Асма — поплічника Рабиновича і такого ж провокатора.

З огляду на викладене, вимагаємо:

1. Покласти нарешті край розгулу єврейської ксенофобії та расистських провокацій в Україні і не допустити появи чергового україножерського наклепу у вигляді «документальної» ретельно сфабрикованої брехні.

2. Провести термінове розслідування антиукраїнської діяльності іноземних громадян Я. Дов Блайха, М.Асма, В. Рабиновича, С.Кичигіна, а також керівника київського бюро АРД М. Грецького, які задіяні в підступних провокаціях проти України і українського народу.

3. Оголосити посла Німеччини в Україні Д. Штодеманна персоною нон грата та вислати його з нашої держави.

Президент Міжнародної
Кадрової Академії
Георгій ЦОКІН

Президент
Антинаклепницької Ліги (Київ)
Юрій БОНДАР

Президент Федерації
патріотичних
видань України
Василь ЯРЕМЕНКО

Фінансова «піраміда»

Релігія така тонка матерія, що без теологічної підготовки торкатися цієї теми досить небезпечно. Оскільки навіть однією комою, поставленою не там, де треба, можна образити релігійні почуття людини. Утім, на превеликий жаль, нині дедалі частіше релігійне життя пов'язується з політичним і суспільним. Про конфлікт між Українськими православними церквами Московського та Київського патріархатів говорити не будемо — це окрема і дуже серйозна тема. До того ж більше політична, ніж релігійна. А тим часом, доки триває цей конфлікт, традиційна релігія може залишитися без пастви. Точніше, віруючі перейдуть до нових церков (чи то як прийнято називати — релігійних сект). І горезвісне «Біле братство» — приклад того. Наразі в Україні стає дедалі більше так званих харизматів. Один зі стовпів цієї релігійної течії — організація з промовистою назвою «Посольство Благословенного Царства Божого для всіх народів». Нескромно, але зі смаком. Утім, керівник церкви — нігерієць Сандей Аделаджа — знає засоби впливу на майбутніх прихожан. Недаремно ж він закінчив Білоруський державний університет за фахом «тележурналіст». І, мовляв, уже збирався повертатися на батьківщину, однак 1993 року йому запропонували роботу на українському телебаченні. А згодом «розкрутився» і став, як стверджує сайт його церкви, «одним з найвідоміших проповідників у всьому світі». Вчитель і консультант, служіння якого стоїть життя не лише пересічних українців, а й багатьох політиків, бізнесменів, представників наукової і творчої інтелігенції України. Мету ставив благородну — порятунок людей. Стверджує, що від дня заснування у Посольстві було духовно зцілено більш як один мільйон людей. Взагалі досягнення «тележурналіста-проповідника» вражають. Зацікавлює сайт: «Телевізійні програми церкви Посольства Божого дивляться в більш як 100 мільйонах родинах Європи, Африки, Росії». Отож у боротьбі за прихожан варто назавше забути про скромність. Наразі Посольством ця секта стала кілька років тому. До того часу вона називалася церквою Повного Євангелія «Слово віри». До речі, з нею був пов'язаний гучний скандал: більш як п'ять тисяч працівників державного

підприємства «Укрвагонсервіс» через свого керівника, який входив до секти, опинилися в рабстві у проповідника. Самого ж Сандея Аделаджу правоохоронці вже не раз припрошували залишити Україну. Однак заступники високопосадовців зводили всі їхні зусилля нанівець. Чи то на них так діяли промови пастора, чи то мали свої матеріальні інтереси — відомо лише їм. Тим

потім перед камерою відідрати ті дошки. Це мало символізувати «відродження духовності». Ця «акція» дуже обурила місцевих мешканців.

Це не єдиний такий випадок. У «творчому доробіку» Сандея Аделаджи (до речі, який начебто написав понад 40 книжок!!!) є проповіді, проїняті ненавистю до православних традицій. Та й взагалі нігерієць вважає правосла-

вину манежу на Березняках, який окупував Аделаджа зі своєю сектою і з якого його довго, але марно намагалися вигнати. Власне, спортивні уболівальники такі споруди називають «конюшнями». Вони придатні для спортивних змагань, можливо — й концертів, однак аж ніяк не для богослужіння. Утім, служіння Посольства — це не що інше, як шоу.

Приблизно за годину до цього дійства продавці починають розкладати на ятках силу-силенню різноманітної релігійної (скорше — антирелігійної) літе-

не кажіть, а з почуттям гурму в них гаразд. Як і з технікою впливу на підсвідомість. Адже кожне «служіння» починається з концерту, який триває близько години. Через погану акустику зали чи неяснішу звукорежисерську роботу (а можливо, так було потрібно) не завжди можна було зрозуміти суть того, про що співали. Хоча, власне, тексту у тих піснях бракувало. Скорше це нагадувало повторення якихось мантр. Однак усе зроблено за «наукою»: приємний голос соліста, відповідне освіт-

лення та ритміка мелодії... Іноді здавалося, що справді ти на якомусь попововому концерті. Принаймні слухачі піддавалися впливу — погойдувалися збоку вбік з піднятимі догори руками, підспівували, і їхні очі загоралися якимсь фанатичним блиском. Тобто спостерігався загальний екстаз. Наразі зовсім дивним здалося вимахування прапорами. Українськими, російськими та... ізраїльськими. Хоча Посольство — церква начебто християнська. Утім, багато єврейської літератури, зокрема і під промовистою назвою «Де був Бог у час Голокосту», на ятках і самоклеюк із зіркою Давида наводить на певні роздуми.

Та далі було ще цікавіше. Одного соліста замінив інший (як згодом з'ясувалося — пастор). Цей виспівував щось на кшталт «бамбарбія кергуду», що нагадувало заклинання. Можливо, це був один з методів впливу на підсвідомість, бо скоро стали помітними результа-

ти. Зазначимо, що подальшу проповідь було присвячено... бізнесу й фінансам. Щоправда, основна її теза була така: хто пожертвує більше коштів на потреби Бога (читай — церкви), той досягне в житті успіху. Мовляв, більше пожертвуєш — більше отримаєш. Навіть свідків викликали, які розповідали про те, як у них

«не йшов бізнес» аж доки не пожертвували певну суму. І партнери знайшлися, які «безоплатно» допомагають розвивати справу. Ну точнісінько Полі Чудес у Країні Дурнів. Звісно, це особиста справа кожного, як витрачати свої гроші. Однак серед присутніх на «служінні» більшість становили незможні. І хтозна, чи завтра матиме та бабуся, яка жила у скриньку 10% жалюгідної пенсії, на шматок хліба? Та й заможні люди, подекуди, жертвували на потребу «справи божої» своє майно та житло.

Наразі «релігійний діджей» продовжував «їздити по вуках», немов заїжджена платівка. Хоча логіки у тій проповіді не спостерігалося. Один поступат заперечував інший. Головна тема — як не стати бідним. Мовляв, усі технічні новинки вигадують, аби із споживача витягти якомога більше грошей. А гроші не треба витрачати на марно — їх потрібно інвестувати в щось. У що саме — не повідомлялося, але й так було зрозуміло. Тим паче, що керівництво секти потрібно не так вже й багато — лише... 500 тисяч доларів для проектування будівництва власного «духовно-культурного центру» в Києві, який, за їхнім задумом, має стати найбільшою спорудою в Україні. Принаймні у квітні минулого року столична міська адміністрація виділила на це будівництво 2,62 гектара землі. Скільки коштують саме будівництво, чомусь замовчують. І головне — керівники Посольства не задовольняються якимось десь баксами. У кольоровій листівці вони прямо зазначають, що очікують п'ять тисяч осіб, які пожертвувать по 100 доларів. Або — 500 осіб, яким не шкода буде тисячі. Це буде «чорною готівкою» чи за перерахунок українськими гривнями — теж не повідомляється. То, може, Сандей Аделаджа розповідь про це податковим органам? Як і про те, чому торгують неліцензованою продукцією на вже згаданих ятках. Утім, головне, щоб знову не втрутилися високопосадовці. Тим паче, що Сандей Аделаджа... «приватизував» Помаранчеву революцію. І це не жарт. У багатьох своїх виступах він заявляв, що все те, що відбулося на Майдані, відбулося завдяки його молитвам і його прихожан. Як то кажуть, без коментарів.

Сергій ІВАНЧЕНКО

РЕЛІГІЯ ЧИ ШАРЛАТАНСТВО?

паче, що представники традиційної православної церкви не раз зазначали: Посольство — не що інше як звичайнісінька фінансова піраміда, збудована за принципом мережевого маркетингу, де, окрім загальноприйнятих методів видурювання грошей, експлуатуються християнські святині. Зокрема постійно заявляють: «Бог — це найнадійніший банк, якому не загрожує банкрутство, то ж, жертвуючи йому, ви повернете свої гроші востократ». Погодьтеся, всі разом взяті траси відпочивають. Тим паче, що «при церкві створено й успішно допомагають людям 400 різноманітних служб і понад 300 дочірнім (!) церквам по всьому світу». Це вже якась транснаціональна корпорація!

Та й поведінка цих «послів», попри їхній маніакально-добрий вираз обличчя, іноді просто шокує. Зокрема події, які сталися кілька років тому на курорті Оленівка в Криму під час ініційованого Посольством музичного фестивалю «Білі ночі на Тарханкуті». Тоді паства нігерійця осквернила православний храм великомучениці Варвари. Молоді сектанти, які знімали кліп, за «режисерським задумом», забили двері й вікна, вигукуючи образи на адресу православної церкви, щоб

в'я мертвою релігією. Як на мене, варто було б порушити кримінальну справу за розпалювання релігійної ворожнечі. Утім, одразу знайшлися б люди, які вбачили б у цьому «рашизм». А якщо врахувати,

ратури, відео- та аудіокасети з виступами «преподобного Аделаджа» та його побратимів по «вірі». Зокрема тут були й відеокасети з «концертом» Леоніда Черновецького, де він за 15 гривень обіцяв

навчити, як «заробити мільйон».

Цікаво було б поглянути на реакцію членів Комуністичної партії, якби вони побачили на цьому дійстві червоні футболки зі знайомими аббревіатурами, але новою розшифровкою: КГБ — «когда Господь близко», СССР — «сегодня спасение совсем рядом», КПСС — «как правильно себя спасти». Що

що нардеп і за сумісництвом радник Президента Ющенка Леонід Черновецький у цій секті не останній чоловік, то зрозуміло, чому й досі нікому не вдається поставити нахабного африканця на місце. До речі, цікаво, що саме радить Черновецький Ющенку, і чи не впливає він таким чином на нього? А тепер перенесімося до столичного легкоатле-

ти. Зазначимо, що подальшу проповідь було присвячено... бізнесу й фінансам. Щоправда, основна її теза була така: хто пожертвує більше коштів на потреби Бога (читай — церкви), той досягне в житті успіху. Мовляв, більше пожертвуєш — більше отримаєш. Навіть свідків викликали, які розповідали про те, як у них

навічати, як «заробити мільйон».

Лист у номер

КІЛЬКА ШТРИХІВ ДО ПОРТРЕТА НАРДЕПА ЧЕРНОВЕЦЬКОГО

весіллі його доньки Христини, що помпезно святкували у Палаці «Україна» восени 1998 року. Нічого не віщувало лиха. Однак у травні 1999 року воно грянуло, я довго перебував на лікарняному. За весь цей час ніхто з працівників адміністрації та профкому Правекс-банку (я був членом профспілки) не завітав до мене. Надали мені матеріальну допомогу — 200 гривень, однак не компенсували витрат, як передбачалося договором, на пальне (я ко-

ристувався власним транспортом для потреб відділення) розміром 996 гривень. А 24 серпня до мене додому приїхав представник банку з наказом про моє звільнення. Я був у скрутному становищі, не знав у кого шукати допомоги. Почав самотужки шукати роботу. Через рік пошуків звернувся за допомогою до того ж Л.Черновецького. Однак марно. Кілька разів хотів потрапити до нього

на прийом. Звертався кілька разів і до Аліни Степанівни — дружини Черновецького — як до віруючої людини (на моє переконання, вона така віруюча, як я інопланетянин), але мене не хотіли бачити й чути. Був змушений звернутися письмово, на що радник Черновецького надав відповідь — мовляв, ми про тебе пам'ятаємо (та краще нас не турбуй), але вакансій немає (хоча на той час було кілька другорядних вакансій).

Мені нараховували лікарняні на основі офіційної заробітної плати в 300 гривень, хоча заробіток становив 1000 гривень, оскільки частину заробітку — 700 гривень — виплачували за рахунок депозитних вкладів. Мені надали безвідсотковий кредит у розмірі 20 000 грн — начебто на купівлю меблів з Правекс-банку, який одразу поклали у той самий Правекс-банк на депозит під 40% річних. Ці 700 грн не обкладалися жодними відрахуваннями до держбюджету. В результаті держава недоотримувала близько 500 грн. А тепер, якщо врахувати, що кіль-

кість персоналу цього комерційного об'єднання — 5000 осіб, то за 12 місяців сума становить близько 30 000 000 гривень. І це він, Черновецький, чесно працює... І коли Леонід Михайлович під час виступів розповідає про свою благодійну діяльність, то в мене, крім обурення й огиди, жодних емоцій до цього «благодійника» не виникає. Спочатку обікрав знедолених, потім кинув їм кістку. Ну, це в його стилі. Дуже прошу оприлюднити цей лист, нехай люди знають, за кого вони віддали свої голоси, коли обирали народного депутата України.

З повагою
Святослав
ВРОШИЛО

Київська область

Знаю Леоніда Михайловича Черновецького не за чутками: я працював у нього начальником Бориспільського територіального відокремленого безбалансового відділення Правекс-банку. Був свого часу членом його партії «За красу України», під тиском агітував за його кандидатуру на виборах народних депутатів України по Дарницькому округу, був на

Погляд

Написати цю статтю мене спонукала публікація в газеті «Урядовий кур'єр» Андрія Масальського, керівника управління зв'язків з громадськістю Секретаріату Кабінету Міністрів України під амбіційною назвою «Від інформаційних бараків до вільних ЗМІ. Експерти України і США пропонують новий владі замість тоталітарного спадку розбудувати громадянське суспільство».

Мене як фахівця в галузі інформаційних технологій, академіка Міжнародної академії інформатизації при ООН глибоко вразив безапеляційний тон статті, але на це можна було б і не зважати, якби автор не пропонував нам розбудувати інформаційний простір за рецептами Сполучених Штатів Америки і під керівництвом експертів зі США.

Чому?

Не можна не зважати на активність американського керівництва для забезпечення домінуючих позицій у світі, що сягла небувалого рівня. Про це свідчать, з одного боку, військові операції в різних частинах світу, а з іншого — нейтральна реакція світової спільноти на важливі події останнього часу. Наразі відносини Америки з Україною та іншими європейськими країнами будуються на стратегії непрямих дій, де головним є інформаційно-психологічний складник.

Один із провідних американських теоретиків інформаційної війни Лібікі у своїй праці «Що таке інформаційна війна?» визначив сім її форм: командно-управлінська, розвідувальна, психологічна, хакерська, економічна, електронна і кібернетична. Психологічна війна, за висловом автора, вклю-

ІНФОРМАЦІЙНА АГРЕСІЯ

чає чотири компоненти: підлив громадянського духу, деморалізація збройних сил, дезорієнтація вищого керівництва і війна культур. Головна увага приділяється національним і транснаціональним ЗМІ та глобальним інформаційним мережам, здатним впливати на світогляд, політичні погляди, ментальність, духовні ідеали й ціннісні установки і окремої людини, і суспільства загалом.

Нав'язування еталона

Нині експерти у сфері ЗМІ констатують, що в провідних американських мас-медіа відбувся різкий зсув у бік прямого маніпулювання суспільною свідомістю. Через свідоме викривлення чи то надмірне спрощення реальної картини світової спільноти нав'язують зазвичай односторонню інтерпретацію соціально-політичних процесів, економічних реалій. Рухомою силою такої поведінки є впевненість, що американська модель розвитку, як і американський спосіб життя, — еталонні, а будь-які альтернативи цій моделі «загрожують зруйнувати новий світовий порядок», то ж боротися з цим потрібно всіма доступними методами, зокрема й за допомогою «томагавків». Для посилення ефекту інформаційно-психологічного впливу спеціалісти США намагаються максимально збільшити кількість каналів впливу, залучаючи до них літературу, кіно, комп'ютерні технології. У результаті таких дій одне й те саме

повідомлення, уже відповідно оформлене, потрапляє в масову свідомість різними каналами. Особливо популярні не тільки емоційні повідомлення, а й різноманітні розважальні програми. Ідеологічний складник тут зазвичай на другому плані. Відповідно рівень впливу таких повідомлень зростає.

З цієї причини на обкладинках багатьох українських періодичних видань можна побачити сцени насильства, злочинів, еротичну еротику. Те саме стосується телевізійних каналів та інтернету. Усе це сприяє формуванню в людей толерантного ставлення до жорстокості й насильства, виробленню стереотипів вирішення конфліктів за допомогою зброї, нехтування справжніми людськими цінностями.

Прийоми впливу

Технічною основою для застосування складних методів маніпуляції свідомістю стало телебачення. Воно виявилось значно ефективнішим засобом впливу, ніж друковані ЗМІ й радіомовлення. Телебачення має унікальну здатність «стирати» відмінності між правдою і брехнею. Навіть найочевидніша брехня не викликає в телеглядача відчуття небезпеки — його психологічний захист відключено, а сприйняття має дуже занижений рівень критичності. Людина здатна «фільтрувати» повідомлення, які вона отримує за одним каналом, наприклад через слово чи зорові образи, однак коли ці ка-

нали поєднано, ефективність маніпулювання свідомістю різко зростає. Текст, який читає диктор, сприймається як очевидна істина, якщо до нього додається відеоряд образів, знятих на «місці події». Критичне ставлення різко знижується навіть тоді, коли відеоряд не має жодного зв'язку з текстом. Наразі для підсилення ефекту інформаційно-психологічного впливу застосовується ціла низка прийомів, таких як замовчування, перебільшення, фальсифікація, підбір контексту та ін.

Американські ЗМІ широко застосовують прийом, що має назву «позиціонування» — вирізнення об'єктів, у яких найбільш зацікавлені споживачі, аби перетворити їх з «чужих» у знайомі, вкрай потрібні. Елементарним прикладом позиціонування можна вважати різноманітні термінологічні нюанси.

Наприклад, для опису бойових дій замість терміна «військова операція» використовують термін «антитерористична операція». Воно виявилось значно ефективнішим засобом впливу, ніж друковані ЗМІ й радіомовлення. Телебачення має унікальну здатність «стирати» відмінності між правдою і брехнею. Навіть найочевидніша брехня не викликає в телеглядача відчуття небезпеки — його психологічний захист відключено, а сприйняття має дуже занижений рівень критичності. Людина здатна «фільтрувати» повідомлення, які вона отримує за одним каналом, наприклад через слово чи зорові образи, однак коли ці ка-

же одним з поширених прийомів маніпуляційної дії, що їх використовують провідні американські ЗМІ, є емоціоналізація

і певна послідовність подачі інформації. Так, блок новин про хід війни в Югославії щоденно починався з репортажів про страждання біженців, а потім йшлося про ракетні удари НАТО. Тим часом війська НАТО було представлено у вигідному світлі — як рятівників мирного населення Косово.

Американізація ЗМІ

Наприкінці ХХ ст. намітилася тенденція американізації ЗМІ багатьох країн, зокрема й України. Відбувається це не тільки в результаті «вторгнення», а й за ініціативи окремих представників владних структур самих держав, які намагаються зрозуміти до «цивілізованих країн». Тим часом діяльність цих «окремих представників» досить часто має антидержавний характер.

Американізація ЗМІ сприяє ще й видовищний характер американських телепрограм. На їх популяризацію спрямовано великі зусилля психологів і вдалий маркетинг. Тому глядачі багатьох країн відчували себе обікраденими, якби втратили доступ до такого телебачення.

Створення телевізійного образу через технологію ідеологічної експансії має руйнівні наслідки для національної культури й суспільства загалом. Відбувається поступова заміна системи цінностей. Формування стереотипу «героя» з максимально спрощеним інтелектом і таким самим ставленням до життя означає духовну кризу суспільства.

Дезінформація

Ще один інструмент впливу на суспільство — генерація різного роду фобій, слухів і дезінформація, аби в той чи інший спосіб обдурити потенційного противника. Глобальні комунікаційні мережі й відкритість інформаційного простору зробили цю форму впливу досить простою. Активне використання ЗМІ для дезінформації провадиться через організацію витоків секретних відомостей, нав'язування «особистих думок» поінформованих високопоставлених представників американської адміністрації і військово-політичного керівництва США. Організація витоків інформації про ті чи інші дії уряду дає змогу чинити тиск на президентів чи прем'єр-міністрів, домагаючись вигідних для себе економічних або політичних поступок.

Безпрецедентним кроком керівництва США стало створення Управління стратегічного впливу, основне призначення якого — дезінформація через закордонні ЗМІ на Близькому Сході, в азійському регіоні, у Східній і Західній Європі. Американці так впевнені в собі, що навіть не приховували справжньої мети створення цієї структури. Тільки завдяки спротиву провідних світових інформаційних агентств керівництво США ліквідувало — або зробило вигляд, що ліквідувало, — це управління. Проте офіційна ліквідація Управління стратегічного впливу зовсім не

означає, що США відмовляться від політики інформаційно-ідеологічного пресингу світової суспільної думки.

Таким чином, нині США мають у своєму розпорядженні широкі можливості й різноманітні способи для досягнення своїх геополітичних цілей і захисту державних інтересів за допомогою інформаційно-ідеологічного впливу на світову суспільну думку через ЗМІ. І насамкінець. Активна інформаційна діяльність США в усіх регіонах світу переслідує головну геополітичну мету: за допомогою ідеологічних важелів впливу мати постійну можливість визначальним чином впливати на розвиток подій у світі й виправдовувати присутність своїх військових підрозділів у різних частинах світу.

Для романтиків керівників наведу цитату з редакційної статті газети «Нью-Йорк Таймс» (28.03.1999): «Щоб глобалізація ставала дедалі масштабішою, Америка не повинна боятися діяти як наддержави, бо вона такою є. Невидима рука ринку ніколи не зможе функціонувати без прихованого кулака. МакДональдс не зможе процвітати без МакДоннелла Дугласа, конструктора літака Ф-15. А прихований кулак, що гарантує міцний мир для технологій Силіконової Долини, — це збройні сили США: ВПС, ВМС і морська піхота». Для тих, хто ще й досі вірить, що «ринок — це свобода», настав час попрощатися з ілюзіями.

Процеси, що відбуваються в інформаційному просторі України, мають одну назву — інформаційна агресія.

Микола СЕНЧЕНКО,
доктор технічних наук, професор

На часі

Недавно до Конгресу Сполучених Штатів Америки звернулися громадяни США з петицією, в якій вимагають, аби Конгрес США провів розслідування й заслухав, чи й справді сіоністи та євреї мають значний вплив на Америку. Петицію підписали 630 осіб. Розслідування має бути швидким і ефективним.

Його результати вимагають оголосити до 24 листопада 2005 року.

Петиція до Конгресу Сполучених Штатів вимагає від його членів негайно-

КОНГРЕС США РОЗСЛІДУВАТИМЕ НАДМІРНИЙ ЄВРЕЙСЬКИЙ ВПЛИВ

го розслідування і продовження відкритих слухань справи, щоб визначити, чи національні та міжнародні сіоністи, єврейські впливові організації та індивіди мають надмірний, непропорційний вплив в Америці. Конгрес має сформулювати отримані ним відомості за шість місяців, після чого передасть їх у законодавчі органи виконавчої влади.

Цей запит викликаний побоюваннями і вірою громадян Сполучених Штатів, які піклуються про майбутнє своїх родин. Їх турбує так:

1. Чи Американсько-ізраїльський Комітет з громадянських справ (АІКГС), який є одним з наймогутніших лобі у Вашингтоні (округ Колумбія), діє в

інтересах іноземної сили, аби завдати збитків громадянам Сполучених Штатів Америки?

2. Чи сіоністські та єврейські впливові організації та індивіди, зокрема Антинаклепницька ліга, Національна конференція для співтовариства і справедливості, Південний легальний центр бідності та інші, мають вплив на публічні школи і коледжі, пропонують їм відеоігри, книжки та інші навчальні посібники пропагандистського характеру, які ганьблять європейсько-американське співтовариство?

3. Чи є підстави вважати, що єврейський сіонізм, єврейські впливові організації та індивіди контролюють значну час-

тину міжнародних, національних і місцевих новин для громадян Сполучених Штатів?

4. Чи існує там єврейська сімейщина, яка прихильна до сіонізму і євреїв, однак шкідлива для неєвреїв, християн і мусульман, інших етнічних і расових груп у межах і поза межами Сполучених Штатів?

5. Чи сіоністські та єврейські впливові організації, індивіди контролюють пресу, книговидавництво, радіо, телебачення, інтернет та інші медіа в межах і поза Сполученими Штатами, чи вони цензурують суспільні, політичні й економічні ідеї, що критикують єврейську поведінку, шкідливу для неєврейських ідей?

6. Чи сіоністські та

єврейські впливові організації, індивіди виробляють кінопродукцію Голлівуду, яка ганьбить добре ім'я християн, однак зрідка торкається питань стосовно сіоністів та єврейських співтовариств — і місцевих, і закордонних?

7. Яку частку американського фінансового ринку, бізнесу і нерухомості контролюють сіоністи та єврейські організації в Сполучених Штатах?

8. Є дані, що сіоністські та єврейські впливові організації, індивіди забезпечують приблизно 50% Національного демократичних партійних фондів і 25% Національних республіканських партійних фондів. Який їхній вплив і чи відповідає він тим 2,5% населення, які

вони становлять, чи дає це їм змогу мати таку велику вагу у межах двох головних політичних партій Сполучених Штатів?

9. Як вплинули сіоністські та єврейські впливові організації, індивіди на поліпшення законів імміграції 1965 року, контролюючи Службу імміграції та натуралізації США таким чином, що ці закони і пов'язана з ними політика, дискримінуючи іммігрантів, процеси європейських християн, водночас прихильні до країн третього світу.

10. Що таке єврейський Талмуд і чи він містить положення, в яких ідеться про ненависть до неєвреїв в американському суспільстві та за його межами?

11. Чи була цензура щодо кількості ізраїльських та єврейських громадян, які не загинули під час подій 11 вересня в Міжнародному торговому центрі? І якщо була, то чому?

12. Чи було недавно передано й підписано Глобальний антисемітський інформаційний акт, в якому навмисне не згадується про упередженість, ненависть і акти насильства проти християн і мусульман, що є прикладом несправедливого сіоністського та єврейського впливу на законодавчі й виконавчі органи нашого уряду? Як впливатиме цей Акт на наші, надані Богом, права і свободи, та які наслідки очікують на неєврейських громадян після його виконання?

За матеріалами інтернет-сайту
www.thepetitionsite.com

Щойно з друку

КОЗАЦЬКИЙ ХРЕСТ У САНДАРМОСІ

Ця українська книжка в Україні — раритет. По-перше, її наклад — 500 примірників, а по-друге, видання — закордонне: ілюстрований збірник «Убієнним сином України. Сандармох» побачив світ у Петрозаводську — столиці Республіки Карелії.

Цікаво, що книжка про історію спорудження Козацького хреста в меморіальному урочищі Сандармох — не перша друкована «україномовна ластівка» у краї тисячі озер. Торік стараннями Карельського товариства української культури «Калина» видано матеріали науково-практичної конференції «Українці Європейської Півночі». Тези промов Михайла Гориня, Юрія Дмитрієва, Андрія Литвина, Анатолія Гордієнка та деяких інших учасників зборів, представлені в книжці, насиченої пізнавальною інформацією, яка цікава не лише науковцям. Задовольнить читачський попит і книжка «Убієнним сином України...», яку впорядкувала Лариса Скрипникова, голова правління товариства «Калина».

Про встановлення й освячення 9 жовтня 2004 року в Медвежогорському районі Карелії першого за межами України пам'ятника нашим співвітчизникам-політв'язням писали деякі газети, але на перших шпальтах тоді була інша інформація — про президентські вибори.

Цього літа на урочище відкриття Козацького хреста до урочища Сандармох прибув потужний «де-сант» телевізійників. У серпні вийшли в ефір документальний фільм Богдана Кутепова «Повернення із Соловків» (телеканал «Тоніс»), сюжети Віталія Ковача на «Інтері», Олександра Рябокраса на «Першому національному», репортаж автора цих рядків у новинах ТРК «Київ». Низка повідомлень з'явилася в інтернеті, були інтерв'ю на радіо, статті в газетах. Водночас ця непересічна подія — відкриття пам'ятника — відсутня в тінї (а даремно) факт народження книжки.

Збірник — справжня знахідка для творчих людей, які цікавляться Сандармохом. Це чудовий довідковий матеріал з перших уст про історію спорудження пам'ятника (публікації Василя Овсієнка, Миколи Ма-

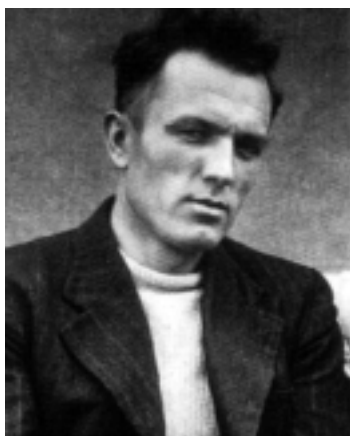
Лариса Скрипникова презентує книжку

На обкладинці збірника — Козацький хрест

Юрій Дмитрієв у Сандармосі

Андрій Юценко, колишній політв'язень

лишка, Юрія Дмитрієва та ін.). Тон видання задають статті Генерального консула України у Санкт-Петербурзі Миколи Рудька та Лариси Скрипникової. Їхня

публіцистика близька до поезії у прозі і водночас насичена документальними подорожчаними. Справляють враження поетичні рядки Миколи Рубцова, зворушливі слова Світлани Корнієнко й Ганни Бойко, пізнавальними є спогади родичів репресованих Григорія Будяка та Веніаміна Трохименка.

Помітив у збірнику й певні огріхи, на жаль, не лише мовні. Рік написання вірша «Сандармох» — 1997, а не 1977. У селянина було не 5 г землі, а 5 га. Неправильно відтворено прізвища Бовсунівська, Калинин, Руденко, Десняк, Сверстюк, Стратілат, Плавюк, Черватенко. Відповідно треба читати: Бовсунівська, Калинин, Руденко, Десняк, Сверстюк, Стратілат, Плавюк, Черватенко. Ім'я політв'язня Павлушкова не Михайло, а Микола. Колишнього начальника Соловєвської тюрми Івана Апетера названо чомусь А. Адаптером... Принагідно додаю, що він народився в Латвії, брав участь у Першій світовій війні, у 1922–1931 роках був повноважним представником ГПУ-ОГПУ в різних регіонах — від Уралу до Криму, командував конвоєм військами СРСР, а з 1937 року — начальник Соловєвської тюрми. Розстріляний 22 червня 1938-го, не реабілітований.

Родзинка у книжці — фотознімок Андрія Юценка, колишнього політв'язня Біломорканалу, батька Глави нашої держави. До речі, саме Віктор Андрійович наприкінці 2003 року запропонував пані Скрипниковій очолити будівництво в Сандармосі каплиці

Святих новомучеників і сповідників. Згодом, щоправда, було вирішено замість каплиці спорудити в урочищі гранітний пам'ятник — Козацький хрест. «Від блоку «Наша Україна», особисто від пана Юценка, надійшов перший вагомий внесок», — згадує координатор і «головний виконроб» цього будівництва Лариса Скрипникова.

Наприкінці видання вміщено список благодійників, які внесли децими від чесних трудів своїх на спорудження хреста. Це, зокрема, син розстріляного в Сандармосі вченого пенсіонер зі штату Нью-Йорк (США) Веніамін Трохименко, який фінансував конкурс проектів пам'ятника й додатково пожертвував \$4000. Від Світового конгресу українців Богдан Федорак надіслав \$6000. Ада Кукла внесла \$1000, Михайло Скрипкін — 17700 російських рублів, більш як \$2000 збирала у США Надія Світлична. Допомогли також «Самопоміч» і ОУН. Знижку на вартість замовлення надало «Калині» ТОВ «Карельський граніт» (Кондопога). Загалом не пошкодували на добру справу майже 200 приватних осіб, підприємств і організацій.

Окремої подяки заслуговує автор опублікованих у збірнику матеріалів про карело-пітерську експедицію Юрій Дмитрієв, внесок якого в пошукову справу важко переоцінити. Цей відомий дослідник, президент громадської організації «Академія соціально-правового захисту» (Петрозаводськ) склав список українців, розстріляних у Карелії. Не з чуток знаю, яка то велика, копітка робота. Підсумок її — вміщений у книжці мартиролог, який є промовистішим за будь-які словесні звинувачення на адресу комуністичного режиму. У дні святкування 14-річчя незалежності нашої держави громадянинові РФ панові Дмитрієву подякував за його подвижницьку працю тодішній голова Служби безпеки України Олександр Турчинов.

Насамкінець зазначу, що книжку «Убієнним сином України. Сандармох» зроблено зі смаком. Її ілюстровано десятками знімків і видруковано на крейдяному папері (спонсор — видавництво «Скандинавія»). Це дорогий і бажаний подарунок, насамперед людям, яким лісовий некрополь за озером Онего не чужий.

Сергій ШЕВЧЕНКО,
член Націоналістичного
спілки журналістів
України
Знімки автора

Позиція

УКРАЇНСЬКИЙ КНИЖЦІ БУТИ!

Наприкінці минулого року служба соціально-економічного розвитку МАУП, до структури якої належить і відповідальний за розповсюдження друкованої продукції підрозділ, розробила програму розвитку роздрібно-книготоргівлі, що її було затверджено президентом Академії. Програмою передбачалося відкриття великої кількості книжкових крамничок — на кшталт «Бібліон», що ось уже багато років працює на території Президентського Університету. Академія має великий досвід такого будівництва — і щодо процедури погодження проекту, і щодо відведення землі під нього та проходження експертизи проекту — процедур, безумовно, необхідних для збереження цілісності столичної архітектури та безпеки експлуатації. Однак ціла низка причин, зокрема тотальна корупційність, совкова інертність чиновників органів самоврядування, дуже ускладнюють таке будівництво, призводять до його значного здорожчання і розтягання в часі. Тим часом процедура отримання дозволу на будівництво багатопверхового бізнес-центру мало чим відрізняється від тієї самої процедури щодо маленької крамнички. Маючи такий досвід і вивчивши всі можливі варіанти розбудови масштабної мережі об'єктів малої архітектури, в максимальному короткому часі було знайдено організаційну — таку, щоб її дозволила Київська міська адміністрація, — форму встановлення торгових павільйонів (до 18 кв. м), об'єднаних із місцем очікування на зупинках міського транспорту. Адміністрація запропонувала комфортну і простору, вигідну обома сторонами процедуру отримання дозволу на встановлення об'єктів малої архітектурної форми. Проект не потребує погодження, позаяк типовий, затверджений відповідними органами, і весь пакет документів можна отримати в одній організації — Київпастрансі — структурі міської влади, що відповідає за обслуговування інфраструктури київського пасажирського транспорту. Після цього інвестор має виготовити і встановити павільйон у визначене Київпастрансом місце, оформивши у відповідній районній адміністрації дозвілні документи на підприємницьку діяльність. Цей механізм, якому немає аналогів за прозорістю і зручністю для підприємців, оскільки у ньому реалізовано принцип «одного

вікна», Олександр Омельченко затвердив ще 1998 року. Його багаторазово декларувало нинішнє керівництво країни, однак лише митниці робили неспіливі спроби до його запровадження. З моменту затвердження цієї програми президентом МАУП за вісім місяців цього року в Києві було встановлено майже 20 магазинів на кшталт «Бібліон», які нині успішно торгують навчальною та публіцистичною літературою Академії, а також продукцією ЗМІ, що входить до Федерації патріотичних видань України (газети — «Персонал Плюс», «За Вільну Україну плюс», «Українська газета плюс», журналі — «Персонал», «Книжковий клуб плюс» та ін). Крім магазинів «Бібліон», за цією програмою в Києві вже встановлено більш як 500 торгових павільйонів. Встановлення такого павільйона забезпечує комфортні умови киянам, які очікують міський транспорт. Вони можуть тут не тільки почитати газету, журнал, а й насолодитися чашечкою кави за читанням. Однозначно усе це сприяє благоустрою міста, адже ми добре пам'ятаємо, в якому стані донедавна були, а почасти й досі залишаються, зупинки, якими опікуються органи місцевого самоврядування. Згідно з типовим договором на інвестування з Київпастрансом, підприємство, купуючи у вигідному для себе місці павільйон, зобов'язаний встановити своїм коштом ще один — для очікування транспорту, що сприяє благоустрою міста. До того ж підприємство бере на себе зобов'язання торгувати проїзними квитками, бо, як відомо, ця торгівля провадиться не належним чином, позаяк місто не має змоги платити заробітну плату білетерам. Отож, дозволяючи провадити підприємницьку діяльність на зупинках транспорту, місто водночас сприяє появі нових робочих місць.

Однак, попри усе позитив цієї програми, у неї знайшлися вороги. Так, традиційно проти нової ініціативи Академії виступили представники сінестських організацій в Україні — одіозні Рабинович, Асман, Червоненко, редакція газети «По-київськи», які, не шкодуючи ані площ власних газет, ані ефірного часу на телебаченні, злісно виступили проти поширення Академією небезпечних для них знань. Зокрема звинуватили Олександра Омельченка — мовляв, міський голова здійснює Академією протекцію, бере ха-

бари (хоча, крім Академії, у встановлення торгових павільйонів на зупинках вклали гроші ще півсотні інвесторів). Звісно, собака бреше, а караван іде. І за люттю цих українофобів можна судити про ефективність того чи іншого заходу. Така бурхлива реакція сінестсько-фашистських провокаторів лише зміцнює віру в необхідність подальшого розширення цього проекту.

Проте серйозну загрозу Україні й українству становлять певні люди у владних структурах, які всіляко підтримують цю ворожу деструктивну силу. Приклад того — реакція Печерської райдержадміністрації на заклик Рабиновича — Червоненка «придивитися» до мережі «Бібліонів» — тепер її керівництво (на рівні заступників) усіляко перешкоджає роботі книжкової крамнички, що на території цього району, влаштовуючи безкінечні перевірки, всіляко прискіплюється до дозвільної документації (хоча проект затверджено міською владою).

Зокрема нині в Києві жваво обговорюється загрозна інформація про закриття центрального книжкового магазину «Знання» на Хрещатику. Цей факт на тлі намагань покітників з книжковою мережею «Бібліон» є переконливим свідченням ворожості певних кіл до всього, що несе в суспільство культуру й освіту. Якщо врахувати, що упродовж усіх років незалежності українське книговидавництво стагнуло, то можна лише уявити, до яких наслідків призведе закриття цілої низки книжкових магазинів. Треба зазначити, що книжкова мережа «Бібліон» унікальна. Вона реалізує лише навчальну і публіцистичну літературу, до того ж на 90% українською мовою, тоді як 90% українського ринку друкованої продукції належить російським книговидавцям, а це, зрозуміло, не сприяє утвердженню національної самосвідомості та українізації культури.

Та хоч би там як, хочеться сподіватися, що намагання окремих непатріотично налаштованих чиновників-бюрократів перешкодити діяльності й розвитку книжкової мережі МАУП «Бібліон» зустрінуть гідний опір юристів Академії, уже досвідчених у судах з сінестами, що влада Києва діятиме в інтересах України та її культури.

Ростислав ШОКІН,
перший віцепрезидент МАУП з соціально-економічного розвитку

Погляд

Нині завдяки незалежності України дізнаємося, що українська мова старша від грецької і латинської. 1975 року Джон Стойко розшифрував пам'ятку української мови V–VI ст. до Різдва Христового. Він назвав її «Листами до ока Божого», вчений В.Довгич — «По-сланням оріан хазарам». У ній згадується, зокрема, про якусь віру: «У степу віра по вірі померла. У степу віра по вірі пада і суто пада нова пустажа...» У ній багато українських слів, вживаних нині: бажати, балакати, вештатися, вітати, голий, гукати, дбати...

Не говоритимемо ані про українську прадержаву Траянь, ані про скіфську державу. Торкнемося ближчих до нас часів.

На стелі в Пантикапеї (Керч) виявлено письмову згадку про антив — пращурів українського народу. Так їх називали греки, римляни з II ст. н.е. (анти — ті, що мешкають навпроти). Вони займали території від Карпат, Вісли, Криму до Дону й Кавказу. Римський історик Тацит писав, що анти мали свій алфавіт для написання церковних книг. До речі, цей алфавіт 860 року болгарський просвітител переробив на кирилицю. Тоді ще не існувало Москви і Росії.

Згодом аборигенів півострова почали називати таврами — від назви міста Перекоп (рів з валом), що грецькою мовою звучить як Таврика. Отже, таври — це праукраїнський народ, який мешкав на південь за роном. Тут він жив від палеоліту. За повідомленнями Геродота, Страбона та інших істориків, таври вели боротьбу з киммерійцями, римлянами та іншими зайдами.

Називати таврів «руси-нами» починають з часу перших київських князів Аскольда й Діра. 945 року князь Ігор уклав з Візантією договір про захист Таврії від чорних болгар Приазов'я, а 963 року таврійський управитель просить князя Святослава захистити таврів-русинів від хазарів. Через два роки Святослав розгромив Хазарський каганат. Згодом для кращого захисту Таврії було засновано Тмутаарканське князівство зі столицею у місті Тмутааркані (теперішня станція Тамань Краснодарського краю), де правили син Володимира князь Мстислав, за ним — князі Гліб, Роман і Олег — сини чернігівського князя Святослава. У біликах розповідається про найстаршого багатиря — Святогора, який мешкає на «Святих горах Сиверних» (на крейдяних Святих горах над Сиверським Дінцем) — твердині проти кочівників. З південних міст Руси-України згадуються Сурож (Судак), Тмутааркань, Корсунь на Чорному морі.

Наявність грецьких поселень сприяла утвердженню на півострові вже в IV ст. християнства. Про спільність звичаїв і мови населення Таврії і континентальної Руси-України свідчить і те, що саме в Корсуні (руська назва Херсонеса, нині

МАЄ СТАТИ ЗРАЗКОМ ЦИВІЛІЗОВАНОСТІ МІЖ НАЦІЯМИ, ЩО ЖИВУТЬ НА УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ

Севастополь) 987 року князь Володимир прийняв хрещення. Саме тут відбулося утвердження християнства як релігії Київської Русі, а 1051 року Ярослав Мудрий утвердив Київський патріархат, який підкупно і підступно було зруйновано Московським патріархатом... Якби нині зверхники Московського патріархату не переслідували політичних цілей, а дотримувалися Божих заповідей, зміцнювали братерські відносини між людьми, то вони не перешкождали б відновленню Української помісної церкви, започаткованої Ярославом Мудрим, адже, згідно з православним канonom, кожна незалежна держава може мати свою помісну церкву.

Те, що в усьому Криму корінним за мовою вважалося давньоукраїнське (руське) населення, засвідчують археологічні знахідки Криму, Причорномор'я та Приазов'я. Візантійські історики Кедрин і Зонара стверджують, що народ «русь» жив біля Північного Тавру і біля Таврських гір, біля Євпаторії, а письменник XII ст. Євстафій — що таври і народ «русь» — це один народ. «Житіє Георгія Амастрідського» (842 рік) описує походи руських дружин, русичів-українців по Чорному морю, яке географи XI ст. називали Руським. Тут же зазначається, що язичники-руси за звичаями такі, як і таври — корінні жителі Таврії.

XIII століття. Початок монголо-татарського іґа на Русі. Таврія вже називається Кримом, що тюркською мовою означає рів. Після розпаду Золотої Орди на базі військових гарнізонів-поселень 1443 року утво-

рюється Кримське ханство зі столицею в Бахчисарай, яке з 1475 року стало васалом Туреччини. У результаті війни 1783 року Крим приєднано до Росії.

Хто ж населяв півострів у період існування Кримського ханства? Згідно зі свідченнями турецького історика Евлії Челебі, за переписом 1666 року в Кримському ханстві проживало 1127 тисяч чоловік: татар — близько 180 тисяч, з них 75 тисяч становило військо; українців — 920 тисяч; решта — греки, німці, караїми, євреї, вірмени та інші. Те, що Крим завжди був українським, свідчать і міцні економічні зв'язки населення Криму з материковою частиною України. Перед 1913 роком на півострові з материкової України щороку завозили 90 500 пудів молочних продуктів, 45 тисяч пудів яєць, 27 тисяч голів птиці, 18 тисяч пудів олії, 1 млн 204 тисячі пудів картоплі, а також 721 200 пудів сина. Підтвердженням, що Крим з 1783 року не виділявся з південноукраїнського економічного організму, є указ Катерини II від 22.02.1784 року: «Сей город (мається на увазі Херсон), а вместе и лежащие в Таврической области приморские города наши, Севастополь... и Феодосию, инако Кафою именуемой, в рассуждении выгоды их повелеваем открыть для всех народов, в дружбе с Империею Нашею пребывающих, в пользу торговли их с нашими подданными». У 1918–1954 рр. Крим перебував у складі РРФСР.

Відрив Криму від українського економічного простору призвів до занепаду краю. До 1954 року показники розвитку області виявилися значно нижчими, ніж 1940 року. Саме тому, за ініціативою

РРФСР, постало питання про приєднання Криму до матінки-України. 19 лютого на засіданні Президії ВР СРСР Голова Президії Верховної Ради РРФСР М.Тарасов сказав: «... Кримська область, як відомо, займає весь Кримський півострів і територіально прилягає до Української Республіки, будучи немовби природним продовженням південних степів України. Економіка Кримської області тісно пов'язана з економікою Української республіки. З географічних та економічних міркувань передача Кримської області до складу братньої Української республіки є доцільною і відповідає загальному інтересам Радянської держави... Враховуючи спільність економіки, територіальну близькість і тісні господарські та культурні зв'язки між Кримською областю і Українською РСР... Президія Верховної Ради РРФСР вважає за доцільне передати Кримську область до складу Української Радянської Соціалістичної Республіки». І ось 26 квітня 1954 року було прийнято закон про передачу Кримської області до складу України, а не Автономної Республіки Крим!

У результаті війн кількість населення Криму за переписом 1897 року зменшилася порівняно з 1666 роком майже вдвічі, але й за цих умов українці становили 74,2%, татари — 13,0%, росіяни, греки, німці та інші — 12,8% загальної кількості. Згадаймо й 1944 рік, коли було виселено з 191 тисячею татар і 27 тисячами вірменів, німців, греків і кримчаків понад 200 тисяч українців, а на їх місце поселили росіян з

різних областей Росії. Тобто це була прелюдія наказу Берії і Жукова № 0078 від 22 червня 1944 року, за яким усіх українців вислали з української землі «в отдаленные края Союза ССР». Це варварство здійснили тільки тому, що ще діяла Українська Повстанська Армія (УПА). Сталінський режим злякався загальноукраїнського повстання. Отож всі українці — і комуністи, і соціалісти — повинні вклонитися воякам УПА, які не загинули від холоду і голоду в телятниках дорогою до Сибіру або в сибірських болотах. Однак ворогам України, та й Росії, дуже вигідно, щоб панувала сатанинська міжнародна незгода і ненависть —

тоді можна грабувати трудящу людину незалежно від національності. Саме тому у ВР України донині блокується питання примирення всіх учасників Другої світової війни.

Ось як описує О.Аджубей зустріч Микити Хрущова, який 1953 року приїхав на відпочинок до Ялти, з населенням Криму: «Уздовж доріг розбиті танки й артилерійські гармати, скрізь до горизонту, сірі кам'яні обеліски, споруджені військовими будівельниками в пам'ять про своїх полеглих товаришів. І земля, висохла і заросла жорсткою щетиною бур'янів. Пустували селища, татарські аули. Їхні господарі, вислані злою волею Сталіна в далекі холодні краї, втратили всяку надію на повернення... Більш за все Микиту Сергійовича вразили й стурбували натовпи переселенців, які бозна-яким чином почули про його поїздку. Мовчазна сіра маса людей перегороджувала дорогу і так само мовчки, не розступаючись, чекала, доки машини зупиняться. Люди довго не розпочинали розмови, даючи можливість Хрущову розпочати першим. Потім з натовпу лунало одне запитання, друге, третє... Про їжу, житло, допомогу. Переселенці в більшості приїхали з Росії, Волги, північних російських областей... Це я зараз пишу «приїхали», а вони кричали: «Нас пригнали!» — звичний стогін людей, які втратили надію в житті».

Таким чином, не тільки татари, німці й інші нацменшини повинні повертатися на свої місця проживання, а й виселені українці.

У результаті примусового переселення 1959 року кількість населення сягла 1 201,5 тисячі,

1993-го збільшилася до 2 638,8 тисяч — за рахунок росіян — відставників силових структур СРСР, людей похилого віку. Це підтверджується тим, що за останні десять років (за відсутності припливу відставників) населення Криму скоротилося більш як на 25% і, згідно з переписом 2001 року, становило 2 031,3 тисячі. У спадок Україна на 50 млн населення отримала 16 млн пенсіонерів, тоді як Росія на 140 млн населення — близько 30 млн пенсіонерів.

Дані про національний склад за переписом 2001 року не опубліковано, але якщо до аналізу долучити переписи 1979 і 1989 років, то вийде, що нині в Криму проживає близько 260 тисяч кримських татар, більш як 100 тисяч євреїв, білорусів, інших національностей і приблизно порівну українців та росіян. А якщо врахувати й подальший геноцид, залякування і русифікацію українців на півострові, що спостерігаються і в незалежній Україні, то можна стверджувати, що нині українців на Кримському півострові більш як росіян. Підтвердження: у Криму, на споконвічно своїй землі, за переписом 2001 року, визнало своєю рідною мовою українську тільки 40,4% українців. Хіба це не геноцид, не продовження експлуатації українця, коли для більш як 800 тисяч українців, які створюють половину бюджету Криму, є одна українська школа і одна українська газета. Поведінка російських імпершовістів нічим не відрізняється від поведінки фашистсько-німецьких окупантів (вони вже мають певні «успіхи» в Росії. За словами керівника Центру з вивчення ксенофобії та екстремізму Інституту соціології Російської АН Е. Паїна, торік у Росії зареєстровано 72 убивства на ґрунті міжнародної ворожнечі). То ж для кого і для чого комуністи і закам'юльовані під інші партії комуністи створили автономію Кримської області? Як свідчить практика і відкриття кримінальних справ, автономію було створено для полегшення прихватування природних багатств Криму зайдами під українськими і російськими прізвиськами, а не на благо українців, кримських татар, росіян та інших чесних людей, для яких Крим — батьківська земля. Ці зайти вимагають федералізації, надання російській мові статусу другої державної, звальюють відповідальність за стан справ у промисловості й сільському господарстві на уряд, хоча добре знають, що уряд ще працює в межах законів, ухвалених депутатами від КПУ, СДПУ(О), СПУ, «Союзу», «Регіонів України», які, маючи у парламенті більшість, за 8–12 років сидіння у ВР і владних структурах сприяли розвалу економіки, розкраданню народного добра, розквіту корупції і хабарництва, нищенню освіти, інформаційного простору, моральних і духовних цінностей українського народу, перетворенню України на країну безробітних, зли-

дарів і безкультур'я, адже тільки на майнових сертифікатах кожного громадянина було пограбовано на 250 000 грн (така справжня вартість майнового сертифіката, виходячи з даних «Госкомстату СССР»). Недавно прочитав інтерв'ю О.Мороза під назвою «Вступ «залпом» у СОТ викличе важке похмілля». Як товарознавець (у товарах зосереджені знання людства від математики, економіки до психології людини) радив би познайомитися з думкою фахівців у тижневик споживчої кооперації «Вісті» від 23.06.2005 — «Можливі наслідки для сільського господарства й агропродовольчих ринків від вступу України до СОТ». Адже кооперація завжди була надійним компаньйоном сільського господарства. Пане Морозе, нам потрібно швидше вступити до СОТ, а не тягти Україну в прірву. Через звільнення із вступом до СОТ Україна вже втратила частину привабливих позицій.

Пора вийти зі стану алкогольного сп'яніння, не лякати похмілля, не в'язати країн світу, зокрема Грузія і Молдова — члени СОТ, дурніші за українця? Так, Франція — держава однакова за територією з Україною, а сільгоспугіддя становлять 60% потенціалу українських чорноземів, вона щорічно експортує сільськогосподарської продукції більш як на 30 мільярдів доларів. Нині багато галасують зазначену вище партію і їхні керівники щодо зниження темпів зростання ВВП, наразі замовчують, що всю увагу зосереджено на виплавці металу і продажу його за низькими цінами за кордон за відсутності надприбутків олігархічними структурами. Провладних депутатів і владні структури не цікавить розвиток інших галузей з меншими прибутками. А коли зараз знизився попит на український метал на світовому ринку, то, щоб не знизилася прибутки, на внутрішньому ринку підвищили ціну металотоварів, завдали удару по розвитку інших галузей господарства України. Отже, представникам зазначених партій потрібні голоси виборців, а не добробут і злагода в державі.

Тому існує нагальна потреба повернути в паспорти графу «національність», аби наочно було видно, хто вимагає другої державної мови і федералізації України. З історії відомо: українськими федералістами за принципом «розділяй і владарюй» були свого часу Адольф Гітлер і його улюбленець євреїв Р.Гейдріх, який контролював роботу гестапо, політичної поліції, розвідки і контррозвідки. Вони поділили Україну на чотири частини з передачею Галичини до Польського генерал-губернаторства, Буковини й Одещини союзній Румунії. Центральна Україна увійшла у Рейхскомісаріат, а східні терени — в підпорядкування військовій адміністрації.

Партія «Союз» та інші партії вимагають другої державної мови, бо керуються таємною метою — сіяти міжнародну ворожнечу на мовному

грунті, аби українець вважав росіянина окупантом, щоб відволікти увагу громадян від подальшого грабування праці простих людей. Потрібно ж, аби росіянин в Україні був українським націоналістом, а українець в Росії — російським націоналістом, шанували держави, в яких живуть. Тільки так може нарощуватися потужність і Росії, і України. Думки, підходи до розв'язання державних проблем можуть бути різні, але не повинно бути за красивими словами обману і підлості. Приємно, Ян Табачник заговорив державною мовою на телебаченні. Напевне, вже усвідомив, що державна мова — захисник добробуту народу і що своєго поведінкою приносив біду не тільки українцям, росіянам, а й євреям, або погодився з думкою письменника Ізраєля Клейнера: «Кожна людина, хоч би де вона жила, мусить виявляти найглибшу повагу до культури, мови, інтересів того народу, серед якого вона живе. Це елементарна вимога моралі, етики...»

А тепер щодо «города русской славы», про який багато говорять шовіністично налаштовані політики Росії, але наразі забувають, що в Севастополі є вулиця Волинська і кладовище, на якому поховано 3600 волинців, які полягли у Кримській війні 1853–1854 років. Так хто ж захищав Севастополь? Захищали його волинці, татари, черкашани й українці з інших губерній під командуванням вихідців з німецьких і російських сімей. Таке лицемірство було і в роки Другої світової війни. Хто рахував, скільки українців загинуло на Сапун-горі та інших місцях? Загинув у цій війні кожен п'ятий українець!

Кому потрібна неправда? Вона потрібна тим, хто хоче на крові українців, росіян та інших націй заробити гроші й сумнівну славу. СРСР понад 50 разів воював проти свого та інших народів. І найсвіжіший приклад — Чечня. Донині в чеченській війні загинули 160 тисяч осіб, приблизно 100 тисяч з них — нечеченці. А скільки покалічених і без даху над головою з російської і чеченської сторін — ніхто!

Ворогам незалежної України хочеться перетворити Крим на Чечню руками українця, росіянина й татарина, і для цієї ганебної справи, напевне, Кримську область перетворено на Автономну Республіку Крим. Тому вивчаймо історію, думаймо тверезо. Не даймо себе ошукати!

Зараз не середньовіччя. Загарбанням чужих земель добра не наживеш, тим паче, що Росія не безземельна, потрібно тільки землю свою доглядати й упорядкувати. Не заздрю тим, хто хоче політичний та інший капітал отримати на шахрайстві, лицемірстві, брехні. Як не ховай шило в мішку — воно все одно вилізе з ганьбою для себе і нащадків.

Юрій ЖУК,
заслужений діяч науки
і техніки України,
професор

Полтава

З інших видань

ФОНДИ І ГРАНТОЇДИ

Чиї гроші відпрацьовують українські ЗМІ?

Американці та їхні західні партнери створили плацдарми посередини України. Окопалися, зміцнилися, роблять вилазки, вербують місцеве населення.

Цими плацдармами є різноманітні західні фонди, що пустили коріння в Україні, інститути зазвичай «неурядові» і «незалежні» за назвою, насправді ж безпосередньо пов'язані з урядовими структурами й спецслужбами або з центрами формування міжнародної політики. Фонди дають гранти (грошову допомогу) українським політикам, журналістам, науковцям гуманітарних спеціальностей, які, з погляду розпорядників фондів, сприяють забезпеченню інтересів Заходу в Україні, або українським недержавним і некомерційним організаціям, які працюють у так званому третьому секторі («перший сектор» — державна діяльність, «другий сектор» — бізнес, «третій сектор» — діяльність суспільна, «гуманітарна» та ін.).

Недавно в Україні з'явилося нове словечко (у Росії, наприклад, його не вживають) — «грантоїди», тобто ті, хто отримує й пожирає західні гранти. Якщо поглянути загалом на діяльність західних фондів та інших грантодавців в Україні, одразу впадає у вічі, щоб не сказати — вражає, їхня запаморочлива кількість. Нині у нас офіційно діє: 421 фонд із міжнародним статусом, 399 міжнародних організацій, які працюють з «третім сектором», 179 структурних підрозділів іноземних недержавних організацій. Разом — 999, начебто за чимось замовленням вийшла така сума (перевернуте число сатаїни).

Більшість фондів в Україні представляють капітал Сполучених Штатів Америки. Найбільші й найсерйозніші: USAID, NDI (Національний демократичний інститут), IRI Міжнародний республіканський інститут), NED (Фонд розвитку демократії), Міжнародний фонд «Відродження», Freedom House, Фонд «Євразія». USAID — урядовий заклад, що фінансується безпосередньо урядом США, NDI та IRI відповідно представляють інтереси Демократичної і Республіканської партій.

Окрім того, активну грантівсько-донорську діяльність безпосередньо здійснює посольство США в Україні. А «Відродження» — це витвір знаменитого американського фінансового магната-авантюриста Джорджа Сороса, який смертельно посварився з президентом Бушем і веде окрему геополітичну гру.

Також в Україні активно діють капітали Великої

Британії (Westminster Foundation, British Council, DFID), Німеччини (фонди Аденауера, Еберта, Маршала), Канади (CIDA). Іноземні фонди домінують, бо нині немає більш-менш серйозних фондів з українськими грішми й інтересами. «Третій сектор» в Україні майже весь «зав'язаний» на західні гранти.

А їх дають не поетам і мрійникам. Переважно більшість грантів виділяють під проекти, які впливають на розвиток політичної ситуації в країні.

Західні держави, тим паче їхні спецслужби, звісно, приховують, камуфлюють відносини зі своїми ніби незалежними неурядовими організаціями. Воно й зрозуміло: такі організації повинні демон-

як має розвиватися світ...»

А світ за допомогою фондів повинен розвиватися ось як: передусім йдеться про здійснення схеми так званого залежного розвитку. Цю схему вперше було відпрацьовано в Латинській Америці в 60-х–70-х роках, і її зміст зрозумілий — надійно прив'язати правлячий клас тієї чи іншої країни до ролі щасливого ослика, якого ведуть на повідку. Тут справа не тільки в економічній залежності, а й у психологічній, навіть емоційній, тому роль «гуманітарних фондів» дуже велика. Коли напрям, закладений через схему залежного розвитку, перемагає — завдання виконано, й обсяги діяльності фондів скорочуються (як це було останніми роками

лярно потрапляють в інтернет-видання «МВ», «Експерт-центр», «Версії», «Главред».

У сегменті політичної інформації працює видавництво «КП Паблішинг» з повністю американським капіталом. Воно контролює сайт новин «Кореспондент» і однойменний щотижневик. Аудиторія обох «Кореспондентів» — це український середній клас, що для американців є важливою target group. Інша ключова група-мішень — молодь, студентство, на яких спрямовано різні інтернет-ресурси, FM-радіостанції та ін. Усі прозахідні ЗМІ, які працюють у країні, — і це однозначно — у момент «Ч» докладуть максимальних зусиль для досягнення результату, необхідного їхнім господарям.

І ще одне важливе для західних спецслужб завдання, над яким працює чимало грантоїдів, — це проведено так званих психопрограмувальних або психоформувальних соціологічних опитувань. Такі опитування проводяться не задля отримання інформації, а для прихованої обробки свідомості респондентів. Багато хто вже відчув це на собі — у вас, наприклад, запитують: «Чи готові ви взяти участь в акціях протесту, коли виявиться, що результати виборів сфальсифіковано?» Зрозуміло, тим самим вам намагаються на-

в'язати певне уявлення про логіку розвитку подій, запрограмувати ваше ставлення до того, що відбувається.

Це старі штучки. На початку 70-х років минулого століття американці «валили» чилійського президента-соціаліста Сальвадора Альєнде, який проводив ліві реформи, але дуже акуратно й цивілізовано. До чилійців із середнього класу приходили «незалежні соціологи» і запитували: «Скільки кімнат у вашому будинку ви готові віддати для постійного проживання представникам пролетаріату, яких надішле до вас президент Альєнде?» (звичайно, насправді нічого такого не планувалося). Респондентів проймав жах, а чилійські грантоїди-соціологи купалися в шоколаді.

В американських урядових документах вживається термін «інститут гегемонії». Ось це сказано справді без піару. До середовища таких «інститутів» і входять міжнародні організації, про які йшлося.

Петро БАЧУК

Уривок з книжки
«Спецоперація «Ющенко»

За матеріалами
<http://vlasti.net>

струвати власні ініціативи, з блакитними очима обговорювати й дискутувати питання, які насправді вже вирішили «фахівці в цівільному». Однак іноді справжнім керманічам чи то забракне витримки, чи то стане кривдно, що ніхто не знає про їхню істинну роль. Очевидно, саме тому глава USAID Ендрю Натсіос привселюдно сказав: «Люди, які отримують фінансування каналами наших неурядових організацій, дозволяють собі критикувати американський уряд. Це обурливо. Допомога здійснюється за американські гроші і є частиною зовнішньої політики США. І суспільні, і комерційні організації — працівники уряду США».

Однак і серед грантоїдів є найвідвертіші, які не приховують своєї залежності. Наприклад, головний редактор «Української правди» Олена Пристуга (отримує гроші від Фонду розвитку демократії, що у Вашингтоні): «Я переконана, що в сучасному українському суспільстві вільна й незалежна преса може існувати тільки за підтримки західних грантів та інвесторів. Що ж до залежності й незалежності моєї позиції й позиції «Української правди» від позиції моїх донорів, то цілі й завдання Фонду розвитку демократії повністю збігаються з моїми внутрішнім баченням того,

у країнах Східної Європи).

Можливо, вам це здається неважливим — усі ці назви англійською мовою, розмови про американських грантодавців і українських грантоїдів. У них інше — своє — життя, що нам до нього? Якби ж то! Від їхньої присутності в Україні неможливо відмахнутися, бо вони прагнуть влізти в кожну щілину, впливати на кожне питання в політиці й економіці, на наше розуміння життя. Вони приїшли до нас не поговорити про демократію, а перемогти.

В американців є інформаційні проекти в українській частині інтернету. Наприклад, донецький інтернет-проект «Острів», створений на засоби USAID (нині працює на кошти Фонду «Відродження») і за підтримки організації «Національний внесок для демократії» зі штаб-квартирою у Вашингтоні). Або інтернет-проект «Телекритика», що існує два роки. Перший рік — на засоби гранту Федерального уряду США, а нині спонсорами виступають Національний інститут демократії (NDI) і Департамент з міжнародного розвитку уряду Великої Британії (DFID) через британську консалтингову компанію TADS. Матеріали недержавних організацій, фінансованих американськими фондами, регу-

АКЦЕНТИ

Характерно, що всі пошукові системи на ключові слова «фарбований лис» спочатку видають купу матеріалів про однойменну музичну групу та її численні акції, а вже потім на маргінесі згадують першоджерело — творчий переспів Іваном Франком класичної німецької казки. Шкода! Класику треба пам'ятати не лише з поваги до неї.

Тож наш коментар не про рок-групу, про яку ми нічого не маємо, а про такий собі сайт «Інтернет-репортер», який віднедавна надійно прописався на першій сторінці bigmir.net. Хоча ветерани інтернет-видань до такого прориву ставляться скептично. Наповнення інформаційного блоку сайту безсмертно цупиться з сайтів-конкурентів, у такий же спосіб заповнюється рубрика «Актуальні інтерв'ю». Що ж до «відкритої дискусії», то тут редактори «Інтернет-репортера» не соромляться прихвизувати готові блоки не тільки зі, скажімо, «Обозревателя», а й з провідних американських, британських і німецьких друкованих ЗМІ.

А що ж, даруйте, свого? Фактично одна-єдина рубрика «Репортажі та статті», яка оновлюється тричі на день, а коли й раз на три дні. Та ще «форум». От тільки знову ж таки дивна для інтернету річ. Складається враження, що на сайті «Інтернет-репортер» діє цензура, крутиша від тієї, що існувала в радянській пресі за часів товариша Сталіна. Тільки-но з'ясовується, що погляд більшості відвідувачів не збігається з позицією авторів сайту, як безжалісно викидаються спочатку крамольні відгукки, а за якийсь час безслідно зникає з архіву і сам текст коментаря. І саме ці таємничі зникнення спонукали редакторів «Акцентів» провести своє власне журналістське розслідування. Тут і сипонули цікаві фактики, як пір'я з подертої перини.

По-перше, сайт

«Інтернет-репортер» позиціонує себе вицятоково і широко українським. А от зареєстрований він у... Німеччині. Дивно, якщо ти вже так уболюєш за неньку Україну, то навіщо тобі ці варіанти «через город навприсядки»? У нас, хвалити Бога, не 1903 рік, коли слово правди у вигляді газети «Іскра» доводилося друкувати в тій же Німеччині на цигарковому папері й перевозити звідти до Києва у жіночих панталонах спеціального крою, аби митники на кордоні не завважили.

По-друге, не є секретом інформація про те, кому належить те чи інше інтернет-видання. Ні, звичайно, далеко не кожен справжній власник розписується на головній сторінці сайту, але таємниці Мадридського двору з цього теж не робиться. За одним-єдиним винятком: коли сайт не інформаційний чи аналітичний, а відверто порнографічний. Тож виникає запитання: чого ховатися?

Однак не даремно давня мудрість твердить: немає нічого такого таємного, що, зрештою, не сплигло б на поверхню. Кілька тижнів тому у Києві сталася вельми і вельми підозріла історія з нападом групи п'яних молодиків на двох студентів юдейської релігійної школи-єшиви. Зрештою, навіть такий собі Георгій Селецький у своєму коментарі на сайті «Інтернет-репортер» мусив визнати, що антисемітський скандал, який негайно роздмухали Вадим Рабинович, Євген Червоненко та Петро Порошенко, «підозріло вдало трапився в пекло релігійної школи-єшиви». Принагідно звернемо увагу на те, що пан Селецький української мови не знає. Думає і пише російською, а вже

потім незграбно перекладає це на той сленг, який вважає українською мовою. Як казав великий Вольтер, сатана видає себе саме в отаких подробицях.

Отже, Г.Селецький і сайт «Інтернет-ре-

портер» змушені були визнати провокаційний характер і самого побиття, і юдо-нацистської істерії, яку викликала ця подія. Понад те, з важким серцем, але довелось «засекреченому сайту» видати з усіма тельбухами Вадима Рабиновича. Щоправда, в достатньо делікатній формі, мовляв, інформаційні приводи для його публічних істерій «не завжди обгрунтовані». Делікатно. Однак здали.

Проте вся ця псевдоб'єктивність знадобилася винятково задля чергової брудної провокації проти справжніх патріотів України, людей, які становлять інтелектуальну еліту нації. Не будемо переказувати чи дискутувати зі змістом писанини Г.Селецького, оскільки її можна охарактеризувати одним-єдиним словом — мерзотність. Детальніша розшифровка того, що маєється на увазі під цим словом, міститься у судовому позові і на самому Г.Селецького, і на його сайт.

Важко сказати, на що сподівались інтернет-провокатори, пропонуючи, за звичкою, підтримати їх через «форум». Бо репліки, які вони одержали від нормальних відвідувачів інтернету, схоже, викликали у них справжній шок. Адже абсолютна більшість тих, хто відгукнувся на цю публікацію, підтримали не маячня Г.Селецького, а заяву президента МАУП, професора Георгія Шокіна «Чергова провокація

єврейських расистів». Головний сенс дискусії сконцентровано у кількох риторичних запитаннях гостя «Форуму» під ніком Павел: «Чому за українців, які десятками гинуть на усяких заробітках, ніхто не заступається? Чому пани Червоненко не обуряться наявністю українців у рабстві, в тих же ізраїльських борделях? Чому він на-томість звинуватив Ти-

«Інтернет-репортер» затирав сліди свого паскудства, підштовхнула наше розслідування у правильному напрямі. І ми сьогодні з великою часткою вірогідності можемо стверджувати, що за мерзотником Селецьким і такими, як він, «Інтернет-репортер-никами» стоять впливові особи з керівництва Соціалістичної партії України. Наші інформатори назвали

фарбований лідер не втримався і подав свій природний лисячий голос.

З паном Вінським, як нам вважається, склалась аналогічна ситуація. Зачув, даруйте за різкість, єврейське дзявкання — й подав голос! І стало зрозуміло, що перед нами не патріот України, а фарбований лис. Що ж до пана Рудківського, то тут ситуація суто фрейдистська.

Стверджують, що в роки Другої світової в і й н и один із його близьких родичів забруднив свою біографію участю в Голо-

коності — на боці нацистів. Тож є дві версії: «золотий мішок партії» замолочив гріхи (генетичне почуття провини) або його відверто шантажують ті самі юдо-нацисти. Зазначимо тільки, що для замолування гріхів пан Рудківський обрав найганебніший спосіб. Так провини не спокутують. Так нові гріхи плодять — і перед Богом, і перед людьми.

Один із найвидатніших, на жаль, неза-служено забутих українських шістдесятників — кіносценарист і художник Сергій Шварцзойд, єврей за національністю, сказав десь на початку 70-х жорстоку фразу: «Скільки єврея не годуй, він усе одно в Ізраїль дивиться». Однак актуальність цієї думки сьогодні ще гостріша.

Не будемо говорити про моральність позиції двох провідних соціалістів. Її немає, є суцільна аморальність, яка може обурити навіть професійних кримінальних злочинців. Бо що, власне, сталося? У самий розпал кучмівсько-медведчуківського правління професор Георгій Шокін, ризикуючи не тільки власною репутацією, а й життям, публічно і беззастережно підтримав соціалістів. Більше того, весь інтелектуальний та інформаційний ресурс МАУП був переданий тоді соціалістам Мороза і Вінського для захисту їхніх інтересів у тривалій судовій бо-

ротьбі з тодішньою владою. Поза сумнівом, саме ця підтримка зміщила позицію Соцпартії під час Національної революції 2004 року і, врешті-решт, дала змогу СПУ увійти до нових владних структур.

Якою ж була подяка? Перший сигнал прозвучав ще тоді, коли один із найзатятіших кучмівських гігелів — Г.Москаль — раптом став заступником міністра-соціаліста. З оточення ще одного міністра-соціаліста випорснула ідея, реалізація якої завдасть чимало нових проблем усім недержавним структурам освіти. І передусім — найбільшому в Україні ВНЗ — Міжрегіональній Академії управління персоналом.

Однак це, як виявляється, були ще квіточки. Адже те, що дозволило собі соціалісти-підпільники з сайту «Інтернет-репортер», — уже відвертий удар ножом у спину. В спину тим, кому лідери соціалістів зобов'язані своєю нинішньою вельми затишною політичною нішею. А якщо брати ширше, то ударом у спину вже широкому загалу українців стало проведення коштом і зусиллями соцпартії України такого собі ідеологічного шоу під назвою «Від соціалістичної Куби до соціалістичної України». А Йосип Вінський в ефірі телеканалу НТН пішов ще далі, заявивши, що він не вважає Національну революцію 2004 року революцією, бо для нього як для соціаліста існує лише одна «справжня» революція — тобто єврейсько-більшовицький переворот у жовтні 1917-го.

Хоча, з іншого боку, ефект «фарбованого лиса» спрацював не лише у випадку Йосипа Вінського та Миколи Рудківського: сучасні соціалісти дедалі частіше скидаються на тих же не раз перфарбованих лисів. Адже нікуди не дінешся, щораз частіше у їхніх піснях прориваються нотки, а то й цілі мелодії до болю знайомих і остобіглих усім справжнім українцям єврейсько-більшовицьких шлягерів. Перефразовуючи вже згаданого Сергія Шварцзойда: скільки соціаліста не фарбуй...

Блюзнірство

ПРЕЗИДЕНТ ЯК ЖЕРТВА ТЕРОРУ?

У четверту річницю трагедії «Чорного вересня США» в Києві відкрили пам'ятний знак жертвам терору. Однак замість закон-мірних виражень роздумів про сутність і генезу сучасного тероризму не полишає почуття гіркоти, здивування й обурення. І справа навіть не в абсолютно бездарному, як на наше переконання, дизайні знака. Річ у тому, що цей знак у самому центрі Києва поставив одіозний Вадим Рабинович. До речі, поряд зі своїм офісом. Тоді як уже який рік чиновники

притримують дозвіл на відведення землі під меморіал українцям — жертвам Голодомору 1933 року. І, судячи з усього, ще довго він там лежатиме. А Рабинович і землю, і дозвіл отримав, можна сказати, миттєво.

Западливості самозваного «президента всіх українських євреїв» шокує. Американці тільки дискутують, яким має бути меморіал пам'яті жертвам вересневої трагедії, а Рабинович — уже!.. Аргумент такої оперативності: серед загиблих 11 вересня 2001 року були й

«наші співвітчизники». Себто колишні українські євреї, які з допомогою надпотужного світового сіоністського лобі переїхали й безпроблемно оселилися в США. На відміну від представників усіх інших етносів, які прагнуть не те що жити в Америці, а хоча б приїхати туди у звичайнісіньке відрядження.

Звісно, наші колишні співвітчизники заслуговують, аби про них пам'ятали в Україні. Однак тоді потрібно увічнити пам'ять громадян України, які стали жертвами

терористичних актів у Росії, Чечні, Середній Азії... Наголошуємо: йдеться про громадян України, а не про тих, хто від нашого громадянства відцурався. Бог їм суддя...

На наш погляд, було б набагато порядніше написати на тому гранітному блюзнірстві чесний текст: «Колишнім українським євреям — жертвам теракту 11.09.2001 року в США». Однак цього не буде, позаяк Рабинович надивовижу добре орієнтується, звідки вітер дме. Зважте, як неочінено він послу-

жився нашим високовладним українофобам. Навіщо тепер увічнювати пам'ять жертв геноциду українців 1933 року, навіщо зводити монумент жертвам юдо-більшовицького терору, якщо Рабинович уже за все і всіх розписався? Тож ми маємо справу не з ситуацією «Пилипа з конопель», а з чітко спланованою українофобською провокацією.

І це ще нічого, однак на відкриття знаку прибув... сам Президент України. Якби ж він стояв і мовчав,

то це було б ще півбіди. Однак Перша Особа держави заповзлася, «скориставшись нагодою», паплюжити свого вчорашнього політичного союзника. Критика экс-прем'єра на тлі гранітної плити з написом «жертвам тероризму» викликала абсолютну недовозначні асоціації. Тобто Віктор Андрійович подав себе жертвою морально-політичного терору Юлії Володимирівни. Свідомо чи саме собою те про-рвалось — не так важливо. Суть в іншому: зводити особисті рахунки на тлі надгробку, нехай навіть символічного, — не по-Божому, не по-християнськи.

І насамкінець:

Недавно у Гданську відбулося святкування 25-річчя профспілки «Солідарність». Для молодого покоління це словосполучення майже ні про що не говорять. Старші ж пам'ятають, що діяльність цієї організації стала початком кінця польського комунізму, пізніше — радянського імперіалізму і тоталітаризму. Парадокс ситуації в Польщі у 70–80-х роках минулого століття полягав у тому, що «Солідарність», об'єднавши під своїм крилом найширші маси населення, виступала проти влади, яка гордо називала себе «народною». А очолив профспілку Лех Валенса — електрик за професією, пролетарське походження якого було більш ніж очевидним, що цілком суперечило постулатам комуністичної ідеології. Наша розповідь про лідера «Солідарності», життя якого вже стало легендою.

«Спостерігач життя»

Година рання — дев'ять ранку. В офісі Інституту Леха Валенси на вулиці Дługa Тарг у центрі Гданська кипить робота. «Пан президент просить зачекати кілька хвилин. А поки я заварю вам чай», — привітна секретарка Данута чемно «розрулює» ситуацію.

Трудяга-факс у приймальні працює без перепочинку. Конференція в Америці, лекції в Канаді, термінова зустріч у Варшаві. Схоже, Данута матиме чимало роботи... Поки в просторому холі «під пальмою» ми вивчаємо настінні фотографії, у центрі яких — і «сертифікат» лауреата Нобелівської премії за мир у строгій рамці, на порозі зненацька з'являється наш герой. Підтягнутий, у сірому костюмі і сліпучо-білій сорочці. «Проще бардзо», — промовляє він, запрошуючи до свого кабінету.

— Хоч би що казали, пане Валенса, але польську свободу сьогодні неможливо уявити без «Солідарності», а саме «Солідарність» — без Леха Валенси. Проте ж вам було лише 37, коли ви очолили знаменитий страйк на гданській корабельні. Події 1980-го стали великим потрясінням для польського суспільства. Хвилювання, що охопили всю країну, у результаті призвели до розпаду соціалізму...

— Ну ось, наговорили компліментів, — трохи нагано супить-ся наш співрозмовник. — Усе, що сталося, — процес об'єктивний. Просто я вчасно опинився в потрібному місці. (Сміється). Узагалі ж людина приречена бути вільною. Це не гасло, це — правда. Дехто довго нарікав, що розпався Радянський Союз. Але ж сьогодні перед нами відкритий увесь світ. Навіщо тужити за СРСР, який повністю відкидав необхідність волі окремої особистості?

— Так, але на початку 80-х про перебудову, напевно, навіть найбільш сміливі романтики не відважувалися мріяти, існувала світова соціалістична система, до того ж усі прекрасно пам'ятали сумний досвід Угорщини і Чехословаччини. Невже ви тоді вірили в перемогу над комунізмом в окремо взятій Польщі?

— Звичайно вірив! Інакше я просто не боровся б. Існувало тільки питання ціни і часу. Я був «спостерігачем життя», постійно

аналізував усі події і бачив, що так звана соціалістична система слабка в багатьох аспектах, зокрема вона мала дуже низьку економічну ефективність. Багато керівників нашого руху опору навчалися на Заході й бачили слабкі місця тодішньої польської влади.

Закрита комуністична система не мала шансів, адже технічний прогрес рухався з божевільною швидкістю — з'являлися мобільні телефони і супутникове телебачення, де що вже чули про інтернет. Контролювати людину ставало дедалі важче. Глушити західні радіостанції було абсурдом, адже неможливо «накрити» все й усюди. Такі моменти вселяли в нас упевненість, що існуючий лад упаде у будь-якому випадку.

Мені здається, і в Україні мислячі люди все це добре розуміли, назрівало невдоволення. Саме тому до влади почали приходити такі особистості, як Горбачов, які хотіли «ремонтувати» існуючу систему. Проте я з самого початку говорив: «Якщо ми почнемо такий «ремонт», то все обрушиться на нас». І справді, Горбачов, здавалося б, ефективно почав реконструкцію комунізму, однак у результаті все звалилося йому на голову. Такі от «вибіркові зміни» закінчилися крахом усієї системи. Не склалося в Михайла Сергійовича з «ремонтом»! Однак — зверніть увагу! — за це він отримав Нобелівську премію. Нам же вдалося розвалити комунізм. І за це я отримав аналогічну нагороду!

Я просто виконав патріотичний борг свого часу. І ні медалі, ні вчені ступені, яких у мене, напевно, більше, ніж у будь-кого в цій країні, для мене — не самоціль.

— А як Ви особисто ставитеся до Михайла Горбачова?

— З великою симпатією. Ми часто зустрічаємося з ним на лекціях у різних країнах світу. Екс-президент СРСР вірив у можливість відновлення комунізму і шкодує сьогодні, що до нього тоді не прислухався. Тому вважає: все відбулося не так, як він хотів. Однак, я думаю, події розвивалися у правильному напрямі. Хоча проблем залишилося дуже багато, і в деяких постсоціалістичних країнах ще можливе повернення цензури або політичної поліції. Проте, незважаючи на об'єктивні труднощі, нормальне громадське життя вже пустило коріння, люди мають більше прав у са-

моврядуванні й можливостей керувати економічним розвитком.

А потяг пішов...

У вересні 1943-го світ, звичайно ж, не

різке зростання цін на продукти в Польщі призвело до масового невдоволення, а в Гданську почалося повстання робітників, електрик Валенса, залізи на телефонну будку, закликав людей до спокою. Сьогодні екс-президент говорить, що саме події 70-х стали для нього Рубіконом, переступивши який він назавжди залишився «по цю сторону барикад». Його опозиційність до комуністичної влади ще більше посилювалася після того, як в 70-х у Польщі почав формуватися блок протесту,

Адже то був час... перших поцілунків, перших захоплень дівчатами, переживань і яскравих мрій! Шкода, що все промайнуло так швидко... Хоча жили ми тоді бідно, але почували себе добре — були молодими і сильними. А от думати багато особливих потреби не було. Усі в Польщі з теплою в душі згадують ті часи... Просто на одне покоління випало занедагато різних подій і змін. Однак майбутнє покоління житиме в гідних умовах — поза всяким сумнівом. Під час пе-

зумінні, звичайно, мої мрії збулися. Проте ефект демократії — не завжди прогнозована річ. Звичайно, я задоволений перемогою над комунізмом і тим, що люди мають нині великі перспективи на майбутнє. Однак є ще багато питань, які потребують доопрацювань. Та це вже не тільки від мене залежить... Такий закон суспільного розвитку: перше покоління революції мусить дорого заплатити — за перебудову і ті зміни, які відбуваються. І тільки покоління друге або навіть третє скаже: чи варто було все це робити, чи була та революція потрібною. На жаль, не для всіх зміни відбулися безболісно. Проте заради дітей, онуків на це варто зважуватися. У цьому сила революції...

— Нині зруйновано багато бар'єрів, які роз'єднували світ і, зокрема, Європу. З огляду на це яким Вам бачиться майбутнє людства?

— Думаю, що кінець комунізму і початок XXI століття — то відкриття нової ери — ери глобального мислення. Попередню історію я називаю для себе «епохою землі», бо вся боротьба зводилася до битви за шматок землі. Ми «переставляли» кордони, робили нові межі й думали, що це правильно. Однак розвиток цивілізації показав, що розпочалася епоха розуму, мислення, інтелекту, комп'ютерів, інформації та ін. Словом, є великі, дивовижні зміни у розвитку цивілізації. Хто цього не розуміє, той залишиться на узбіччі. Тому організація сучасного світу, всього життя має відбуватися на інших основах. Новий час вимагає від нас вироблення відповідних підходів.

«Людина із заліза»

У грудні 1981 року в Польщі запровадили військовий стан, а бунтівника Валенсу інтернували. Незабаром він отримав повідомлення про своє міжнародне визнання — Нобелівський комітет присудив йому премію миру, яка стала маленькою перемогою над панівною системою. Коли сорокарічного Валенсу було визнано гідним найпрестижнішої світової премії, за освітою він залишався простим робітником. Валенса в Осло не поїхав, побоюючись, що назад у Польщу його просто не пустять. Нагороду отримувала його дружина, а сам лауреат слухав церемонію по радіо «Свобода», яке того дня чомусь не глушили... А 1986 року в Лондоні була опублікована його біографія, яку захоплена англійка назвала «Кришталевий дух». Не менш характерною була і назва фільму, знятого режисером Анджеєм Вайдою: «Людина із заліза».

Капрал, електрик гданської корабельні, легендарний лідер

«Солідарності», лауреат Нобелівської премії, глава Польської держави — погодьтеся, дивовижна доля... Однак і сьогодні йому ніколи марнувати сили на безглузді дискусії зі своїми опонентами. Справ не бракує: інститут, який він очолює, впроваджує в життя безліч різних проєктів, що забирають багато часу.

— Чим сьогодні займається Ваш інститут?

— Найбільш важливою нашою діяльністю — моніторинг реформ у Польщі та Східній Європі, а також збереження історичних пам'яток польського народу. Коли відбувається зміна системи, люди трохи бояться майбутнього. Тому я задумав створити організацію, яка відслідковувала б і фіксувала те, чого ми досягли, разом з тим допомагаючи суспільству рухатися далі. Ми хочемо зберегти пам'ять про минулі часи, щоб і в Польщі, і за її межами могли користуватися нашою інформацією, правильно інтерпретувати ті події, їхні наслідки...

3 вудкою по життю

Політика «досить серйозно» втрутилася в життя Леха Валенси. Однак було ще й життя особисте. Тут, у Гданську, молодий Валенса зустрів свою майбутню дружину Мирославу (він називає її Данутою), тут же він став щасливим батьком вісьмох (!) дітей...

— Як до Вашої «позасімейної» діяльності поставилася родина? Чи не займається політикою хтось із Ваших дітей?

— Я не хотів займатися політикою, але життя змусило. Дітям своїм не раджу «впрягтися» у цю справу, проте чи послухають вони мене? Хто знає?.. Діти ж завжди прагнуть стати кращими за своїх батьків.

— Ну а як щодо улюбленої риболовлі? Знаходите час?

— Це заняття не забирає в мене багато часу, хоча найбільше я відпочиваю саме на березі ставка або річки. Мій улюблений рибацький вислів: «Якби в річці було багато риби, риболовля втратила б свою чарівність». З вудкою в руці я цілком незалежний. Крім того, із задоволенням працюю у своєму саду. Я звик трудитися на землі. Таке заняття завжди додавало мені сили. А ще в нас є велика ділянка землі недалеко від Гданська. Зараз це «королівство» моєї дружини. Мене ж, як і раніше, більше приваблює політика.

Юлія КОСІНСЬКА, Олег КРУК

Київ-Гданськ

ЕЛЕКТРИК «СОЛІДАРНОСТІ»

здогадувався, що хлопчиків, який народився у багатодітній селянській родині Болеслава Валенси, судилося завдати відчутного удару по системі, заснованій на початку століття Володимиром Леніном.

...Лех зовсім не запам'ятав свого батька, який загинув у концтаборі. Найбільш яскраві спогади дитинства — урочисті меси в костелі, куди мати відправлялася з дітьми сільської. Майбутнє сільського хлопчика було визначено: училище, де готували механізаторів для села. «Наприкінці 60-х, — розповідає він, — я відправився в Гдиню, вирішивши спробувати щастя в пошуках роботи. Було жарко, потяг зупинився в Гданську, я вискочив з вагона, щоб угамувати спрагу. Доки шукав чого-небудь випити, мій потяг пішов. З того часу я тут».

Волею випадку опинившись у круговерті гарячих подій прибалтійського Гданська, Валенса навіть не підозрював, що його ім'я стане символом боротьби польської нації проти комуністичної системи.

Коли в грудні 70-го

якому не було рівних за силою у всій Східній Європі. Варшавська еліта, краківська католицька інтелігенція, які усвідомлювали абсурдність комуністичного ладу, вирішили приєднатися до руху опору робітників Гданська. Цей союз однодумців у результаті і призвів до падіння комунізму.

До початку 80-х, коли ситуація в Польщі знову загострилася до краю, Валенса зазнав усіх труднощів боротьби: звільнення, арешт, робота в профспілці... Саме він брав участь у переговорах із владою, намагаючись досягти компромісу. Однак партійний лідер Ярузельський і керівник «Солідарності» не змогли домовитися.

Нині цей період викликає в його спогадах легку ностальгію.

— У Польщі нам часто доводилося спілкуватися з колишніми учасниками руху опору. Іноді складалося враження, що декому з них нині бракує боротьби. А з яким почуттям згадуєте ті роки ви, пане Валенса?

— Я теж ностальгую... І знаєте чому?

ребудов завжди багато незадоволених, але саме ці процеси відкривають величезні перспективи.

Нині ставлення до Валенси на його батьківщині неоднозначне. Багато хто зі співвітчизників не проти сьогоднішнього першому президенту постсоціалістичної Польщі — хто за недостатню рішучість, хто — за нездатність уловити «кон'юнктуру» життя і вчасно піти з політичної арени. Такий він — зворотний бік «історичної місії». Однак, попри всі ці розмови, для всіх очевидно, що головне завдання «Солідарності» — виведення країни з глухого історичного кута — виконано. А історія, слід віддати їй належне, зробила свого часу правильний вибір: заможна, демократична Польща сьогодні — найкраще тому підтвердження.

— Чи можете Ви нині стверджувати, що польський народ досяг того, за що боровся під час руху опору?

— У мене було уявлення про політичну й економічну свободу, про встановлення демократії, і в цьому ро-

Особистість

У спортивній кар'єрі Катерина Серебрянська досягла всіх вершин, які тільки існують. Вона була абсолютною чемпіонкою Європи, світу, Олімпійських ігор. Однак настав час і Катя залишила спортивну арену. Їй довелося шукати своє місце під сонцем у буденному житті. Спочатку очолювала модельне агентство Silver-Star, потім — творче об'єднання спортивних передач і трансляцій на УТ-1. Та зрештою повернулася до того, з чого й починала: нині чемпіонка повністю присвятила себе спортивній діяльності. Щоправда, в іншій іпостасі.

Не просто робота, а й хобі

У житті кожної людини настають моменти, коли вона озирається назад, переосмислюючи своє життя. Замислитися над сучасною суетою, а потім і змінити життєві пріоритети Катю змусила смерть мами.

«Коли стикаєшся зі смертю, розумієш, що є речі тимчасові й постійні, — каже експерт-спортсменка. — Я зрозуміла, що для мене набагато важливіше благополуччя родини і те, яку користь я принесу суспільству».

Тому, коли Любов Овсієвна захворіла, донька одразу ж залишила всі свої справи й поїхала разом з нею до німецької клініки. Не маючи змоги добросовісно виконувати свої обов'язки, Катя залишила УТ-1, де пропрацювала більше року. Коли не стало мами, їй довелося очолити дитячі спортивні центри Студії Серебрянських. Звісно, часу для поєднання двох посад не вистачало. До того ж, як зізнається сама гімнастка, особливого бажання й надалі працювати на телебаченні не було. Їй більше імпонувало працювати з дітьми, роблячи таким чином свій внесок у здоровий розвиток нації.

Проте телекар'єру, як виявилось, Катя не залишила. Останнім часом її усмінене обличчя можна було побачити в рекламі оператора мобільного зв'язку UMS, компанії МакДональдс і в «Ранковій гімнастиці» з Катериною Серебрянською на каналі ISTV.

«Ця телепередача — мій авторський проект, ідея створення якого зародилася давно. Нині ми підготували новий випуск цієї ранкової гімнастики й працюємо з каналами, які розміщуватимуть її у своєму ефірі, — розповідає про нові звершення гімнастка. — Ця програма є ще одним моїм кроком на шляху виховання фізично здорових дітей. Адже батьки насамперед самі повинні зрозуміти, що таке здоровий спосіб життя».

Не раз пропонували спортсменці спробувати себе в ролі теле- чи радіокомментатора. Та на це в Каті не вистачає часу.

«Моя робота — це дитячі спортивні Студії Серебрянських і «Ранкова гімнастика» з Катериною Серебрянською». Проте це не лише бізнес, а й хобі, — уточнює чемпіонка.

Суворий життєвий досвід

Нині в гімнастиці вісім філій Студії Серебрянських: чотири в столиці та по дві в Сімферополі й Одесі. У середньому одна школа спроможна прийняти від 60 до 200

Катерина СЕРЕБРЯНСЬКА. Народилася 25 жовтня 1977 року. Заслужений майстер спорту з художньої гімнастики. Абсолютна олімпійська чемпіонка 1996 року. Абсолютна чемпіонка світу 1995 року. Абсолютна чемпіонка Європи 1996 року. Володарка Кубка Європи 1994-го та 1995-го. Триразова володарка Кубка Гран-прі. На чемпіонатах світу здобула вісім золотих, чотири срібних й три бронзові медалі, на чемпіонатах Європи — вісім золотих, три срібні й чотири бронзові нагороди. Улюблена вправа: скакалка. Тренер: заслужений тренер України Любов Серебрянська.

Гран-прі. На чемпіонатах світу здобула вісім золотих, чотири срібних й три бронзові медалі, на чемпіонатах Європи — вісім золотих, три срібні й чотири бронзові нагороди. Улюблена вправа: скакалка. Тренер: заслужений тренер України Любов Серебрянська.

Катерина Серебрянська:

«МІЙ ЖИТТЄВИЙ ПРИНЦИП:

дітей. Загалом, як каже сама власниця, у її студіях навчається близько 500–600 дітей. Основний принцип підготовки — індивідуальний підхід. Тому групи малочисельні. Залежно від віку (а віковий діапазон становить 2–16 років) у групах налічується від 6 до 15 осіб. Підготовка гармонійно розвинених особистостей базується на шести основних дисциплінах: художня гімнастика, акробатика, класична хореографія, народний і сучасний танок і фітнес. Крім того, є багато додаткових дисциплін — модельний бізнес, уроки візажу. З дівчатками п'ятирічного віку, для яких характерні проблеми з вагою, працюють дієтологи. На ці заняття діти приходять разом із батьками, де їм розповідають, як правильно харчуватися. Такий собі сімейний клуб. А для хлопчиків з'явився новий напрям — капуро в комплексі з плаванням і спортивною акробатикою. П'ятирічний син Серебрянської теж відвідує капуро.

«Це таке бразильське бойове мистецтво, яке виконується під звуки барабанів, — пояснює Катя. — Женя тренується з трьох років, до цього він займався загальною фізичною підготовкою».

До речі, хлопчик дуже сумує за мамою, проте усвідомлення того, що вона десь поряд, просто в іншому кабінеті, заспокоює його. Свого сина чемпіонка не тренує. З п'яти років у її школі з хлопчиками займаються чоловіки — щоб виховати їх справді по-чоловічому. Та й раніше до тренувань Жені Катя не долучалася: «По-перше, у кожного віку своя програма підготовки. По-друге, викладачі, які навчають маленьких дітей, дуже зрідка можуть займатися зі старшими, і навпаки. А головне — в мене працюють справжні професіонали. Я їм довіряю, тому не було потреби контролювати тренувальний процес сина».

Сама чемпіонка викладацькою діяльністю у своїх студіях не займається, проте надає персональні уроки.

«У мене ніколи не було бажання вихова-

ти чемпіонку, — каже Катя. — Я маю інше уявлення про розвиток дітей, зокрема й свого сина. Тому не хочу, щоб Женя професійно займався спортом, адже знаю про наслідки професійного спорту. З іншого боку, діти повинні гармонійно розвиватися. Використовуючи важелі підготовки професійних спортсменів, можна, не травмуючи дітей, не відриваючи їх від занять у школі (а знання — це головне, з чим дитина повинна прийти в доросле життя), гармонійно розвивати підрастаюче покоління. Ми пропонуємо саме таку систему підготовки дітей».

Якось Катерині Серебрянській запропонували співпрацювати з дитячим інтернатом. Чемпіонка погодилася. Уже провели переговори з директором інтернату, кожній дитині пообіцяли, що вона тренуватиметься. І раптом виявилось, що цей чоловік звичайнісінький аферист, який вирішив зникнути разом з грошима, призначеними для інтернату. На щастя, його викрили раніше, ніж йому вдалося це зробити.

«Я знала, що світ жорстокий, але все одно ця брехня багато змінила в моїй свідомості. Для мене особисто це був ще один гіркий життєвий досвід, — каже гімнастка. — Тому я вирішила довести цю справу до кінця. Знайшла

партнерів, які оплатили дітям абонемент, зі свого боку надала юним спортсменам форму й обладнання для занять — і вихованці київського інтернату № 3 вже працюють за нашою системою. Найближчим часом плануємо запустити такі самі проекти в Сімферополі й Одесі».

Залучати спонсорів дуже важко, оскільки всі прагнуть отримувати віддачу. Остання може мати вигляд статей у пресі. Та журналісти за висвітлення таких акцій прагнуть отримати гроші. Ось так і виходить замкнене коло. Тож, як каже спортсменка, їй легше все зробити самій.

Катя не вважає, що вона бізнес-вумен. Просто робить те, що має робити. А те, як це називається, для неї

«Це, до речі, одна з негативних рис, винесених мною зі спорту. Поступово я вчуся жіночій мудрості й урівноваженості, але поки що не завжди виходить», — розводить руками спортсменка.

Нині своєю родиною Катя вважає, крім тата й сина, собаку Джину, кішку Люсьєну, черепах Хрюшу й Степашу (незабаром повинні долучитися й рибки), свого водія, жінку, яка допомагає їй по господарству, а також людей, які працюють разом з нею в студії. Усіх їх спортсменка називає своїми друзями. А ось знаменитості, з багатьма із них чемпіонка підтримує дружні взаємини, належать до другого кола спілкування. «Зокрема я дуже поважаю Лілу Подкопаєву. Вона дуже гарна людина», —

Своїм нинішнім життям гімнастка повністю задоволена. Вона вважає, що своє місце під сонцем у післяспортивному житті таки знайшла.

«Мене все влаштовує, тому змінювати рід діяльності не збираюся. Вдосконалювати те, чим займаюся зараз, — ділиться планами спортсменка. — Наприклад, у своїй телепрограмі вчитиму жінок танцювати танок живота, латиноамериканські танці та диско. Для мене ці нововведення — досягнення».

Щороку Катя ставить перед собою чіткі завдання, наприклад, відкрити певну кількість шкіл. Проте зробити все задумане не вдається. Та чемпіонка підходить до цього по-філософськи. Адже невдачі на шляху реалізації певних планів — нормально явище. «Коли здійснюється хоча б половина запланованого — це чудово, — переконана гімнастка. — Набагато гірше, коли люди взагалі ні до чого не прагнуть».

Попри те, що в робочому календарі Катерини Серебрянської важко знайти вільну графу, чемпіонка здатна й на спонтанні рішення. Найнеобдуманіше з них — вранці бути в Києві, а потім раптово купити квиток і вже ввечері опинитися в Криму чи за кордоном.

Нині чемпіонка не дивиться телетрансляції з художньої гімнастики. Рідний вид спорту став Каті просто нецікавим: «Це цікавий вид спорту тоді, коли бачиш гарну граційну дівчину, композиції якої наповнені певним змістом. Сьогодні художня гімнастика — набір циркових елементів впереміш з акробатичними, погоня за балами, набір очок елементами. Одна гімнастка схожа на іншу».

Та все ж тріумфаторка Атланти—96 вирізняє з цього гурту Ганну Безсонову і росіянок Ірину Чашину та Аліну Кабаєву. І хоча Катя вважає, що остання чесно заслужила всі здобуті нею титули, проте свою симпатію віддає співвітчизниці: «Ганна граційна й елегантна, в її композиціях присутня душа».

На думку нашої олімпійської чемпіонки, російська школа значно поступається українській у хореографії та техніці володіння предметом. Однак як спеціаліст гімнастки вважає, що головне, аби дівчата залишали спорт здоровими.

«Я хочу, щоб підготовка спортсменів була більш милосердною, а не нагадувала м'ясорубку. Адже скільки дітей залишаються на узбіччі життя: вони не змогли досягти омріяних вершин, не здобули належної освіти, проте зазнали численних травм». «Нині, як і три роки тому, мрію про будинок у соновому лісі, де б почувалася захищеною. Я шукаю усамітнення. І хоча не завжди все виходить так, як хочеться, все ж вірю, що це бажання неодмінно здійсниться», — посміхається Катя.

Ірина ГОЛІНЬКО

ПРИЙШЛА, ПОБАЧИЛА, ПЕРЕМОГЛА»

переконана Катя.

Як стверджує сама гімнастка, вона не сувора мама й любить побалувати сина. Проте в них із Женею є певні домовленості — правила, яких вони обоє дотримуються. Наприклад, подарунки хлопчик отримує щонеділі. Якщо він захопиться чимось у середу, то сам каже: «Це за неділю». Найчастіше просить купити маму картриджі до гри в гейм бой.

У житті спортсменці не раз доводилося стикатися з тим, що чоловіки бояться успішних, цілеспрямованих жінок. Катя вважає це нормальним явищем, бо більшість чоловіків слабші за жінок.

«Це треба визнати й змиритися з цим. Чоловіки просто інші. Якщо вони побоюються успішних жінок, отже, вони не впевнені у власних досягненнях, — каже чемпіонка. — Хоча багато моїх знайомих, як на мене, дуже успішні люди. Чоловіки молчать лише деякий час сприймати жінку як рівну з собою. Нині жінки й чоловіки помінялися ролями. Дедалі більше жінок у нашій країні заробляють гроші в той час, коли чоловік лежить на дивані».

З посмішкою у майбутнє

За словами чемпіонки, вона й нині може виконувати ті елементи, які колись приносили їй найвищі нагороди. Підкинути булави чи стрічку, а потім зловити їх — не проблема. «Ці навички залишаються на все життя. Єдине, що пласта вже не та, якою була вісім років тому».

За своїм славним спортивним минулим Катя не сумує: «Я живу теперішнім і майбутнім, роблячи висновки з помилок минулого. Спортивна кар'єра — це пройдений етап. Я задоволена нею. А якщо мені хочеться позайматися спортом, то разом з тренером займаюся фітнесом, тенісом або плаванням».

Урочистості

ВІДРОДЖЕННЮ КОЗАЦТВА —

15 РОКІВ

Цими днями у Міжрегіональній Академії управління персоналом відбулося святкування 15-ї річниці від дня відродження українського козацтва. Урочисту частину свята традиційно розпочали молебнем біля каплиці Святого Георгія Побідоносця.

Під звуки старовинного козацького маршу студенти Українського Військово-Козацького інституту ім. Великого Князя Святослава внесли козацькі стяги. Учасників зборів привітав ректор МАУП Микола Головатий.

На Козацькій раді, участь в якій взяли представники багатьох регіональних організацій Всеукраїнського Козацького війська, виступив генерал козацьких військ, директор Українського військово-

козацького інституту ім. Великого Князя Святослава МАУП Віталій Каленяк. З нагоди свята було вручено численні нагороди і почесні козацькі грамоти за внесок у справу національного відродження та розвиток українського козацтва.

Своїми піснями вітав учасників свята кобзар-лірник Василь Нечепка.

Від 01.09.2005 р. підвищено тарифи погодинної оплати праці науково-педагогічному складу Академії. А від 01.10.2005 р. планується збільшення розмірів посадових окладів адміністративних працівників Академії. Підвищення заробітної плати відбуватиметься диференційовано, з урахуванням персонального внеску кожного працівника у загальний розвиток Академії.

Служба соціально-економічного розвитку МАУП

Візити

СТУДЕНТИ МАУП НАВЧАТИМУТЬСЯ У ПАР

Українсько-Південно-Африканський інститут політичного лідерства та лінгвістики ім. Н. Мандели Міжрегіональної Академії управління персоналом відвідав Надзвичайний і Повноважний Посол Південної Африки в Україні,

почесний професор МКА Ашраф Сентсо.

Відбулася його зустріч з ректором Академії Миколою Головатим і віце-президентом з навчальної роботи, генеральним директором Президентського університету МАУП Володимиром Яровим. Учасники зустрічі обговорили питання щодо перспектив і можливостей розширення співпраці між Академією та навчальними закладами Південної Африки.

Торік студентка Інституту спеціальності «Переклад» відвідала університету UNISA (Преторія) та Wits (Йоганнесбург). Передбачається, що в новому навчальному році участь студентів і викла-

дачів у програмі обмінів активізується.

Ашраф Сентсо поспілкувався зі студентами Інституту, які зацікавилися умовами проведення курсу на стипендіальну поїздку за підтримки Посольства ПАР. Для студентів-перекладачів Українсько-Південно-Африканського інституту політичного лідерства та лінгвістики ім. Н. Мандели МАУП участь у програмі студентських обмінів є важливою частиною фахової підготовки. Викладачі Академії зможуть приєднатися до науково-дослідних проектів і теоретичного, і практичного спрямування.

Гості МАУП

ДЕВІД ДЮК ЗУСТРІВСЯ ЗІ СТУДЕНТАМИ МАУП

лідерства та лінгвістики ім. Н.Мандели. Під час зустрічі Девід Дюк виклав свій погляд на деякі проблеми політичного й економічного характеру, що стосуються США, зокрема ті, з якими зіткнулася Америка у зв'язку з війною в Іраку та стихійним лихом у Новому Орлеані.

Девід Дюк відповів на

цікаві й змістовні запитання студентів. Такі зустрічі, відзначають студенти, корисні передусім з погляду мовної практики, хоча і сам Девід Дюк надзвичайно цікава та непересічна особистість.

Студенти та пан Дюк спілкувалися англійською мовою.

Цими днями відомий американський вчений і громадський діяч Девід Дюк виступив перед студентами Українсько-Південно-Африканського інституту політичного

Відкриття

«ПРАВНИЧА КЛІНІКА» ВЖЕ Й У СВЯТОШИНСЬКОМУ РАЙОНІ

Недавно у Святошинському районі при місцевому управлінні юстиції було відкрито «Правничу клініку» з надання безплатної юри-

дичної допомоги громадянам.

Ініціаторами створення такого центру стали викладачі Інституту права ім. князя Володимира

Великого МАУП, зокрема директор інституту, професор Анатолій Мацько та заступник директора Юрій Яшуринський. У новоствореному навчаль-

но-практичному центрі під керівництвом професійних юристів — адвокатів «Незалежного київського адвокатського центру» та викладачів

Академії — студенти МАУП робитимуть свої перші кроки на ниві юридичної справи. Мешканцям району вони надаватимуть безплатну право-

ву допомогу.

Рік тому за ініціативи МАУП такий центр було відкрито в Голосіївському районі столиці. Його роботу вже високо оцінили в Міністерстві юстиції України. Для роботи в «Правничих клініках» відібрано близько 40 кращих студентів II—V курсів Інституту права ім. князя Володимира Великого.

МИСТЕЦТВО СТУДЕНТАМ

(Початок
на 1-й стор.)

На виставці в Академії Тамара Якубівна представила свої «жіночі» роботи. «У моїх роботах переважає образ жінки, — каже вона, — особливо мене хвилює образ української жінки, думка, що наші жінки могли б зробити набавга більше в житті. Не хочеться, щоб було як у Шевченка: «...свою нудьгу переливала в свою дину». Глибина душі української жінки, вважаю, на рівні глибини музики Бетховена чи Моцарта».

Не відстає від своїх батьків Юлія. Попри молодий вік, вона вже учасник численних виставок в Україні та за її межами.

Має персональні виставки в Києві. Працює в галузі графічного дизайну, графіки. Разом з батьком та мамою брала участь у розписі Михайлівського Золотоверхого собору. На цій виставці вона представила свої графічні роботи. «Роботи, які я тут демонструю, більш декоративного характеру. Моїми натхненниками завжди були і є українські народні майстрині Марія Приймаченко та Катерина Білокур. Я йшла від народних образів, української природи», — зазначила Юлія.

Та чим справді знана родина художників, то це своїми роботами, виконаними у техніці гарячої

емалі. Ця техніка виникла ще в Стародавньому Єгипті. Спочатку її використовували винятково для виготовлення прикрас, та дедалі частіше вона знаходить своє застосування в мистецтві, зокрема в живописі. Перегородчасту емаль знаходимо у роботах митців Візантії, давньої Грузії. Маємо глибокі традиції техніки емалювання і в Україні. У часи Київської Русі емаль використовували в ювелірному мистецтві, а також в оформленні цінних книг, іконних оправ. «Сама техніка близька до кераміки, але має певні особливості, — розповідає Олександр Бородай. — З давніх часів було помічено, що залежно від температури та часу опалювання метали та їхні окиси, що складають основу емалей, мають здатність змінювати забарвлення.

Чим мені подобається емаль? У ній є і рельєф, і колір, і вітраж. До того ж можна створити будь-яку кольорову гаму. А ще емальовані роботи надзвичайно довговічні».

Центр паломництва для емальєрів всього світу — місто Кечкемет в Угорщині. Угорщина особливо славна своїми традиціями емалювання. Тому саме сюди приїздять художники із Франції, Іспанії, Німеччини, Росії, США. Тут на щорічних симпозіумах, постійними учасниками яких є і родина Бородаїв, вони обмінюються досвідом. «Свій досвід я маю завдяки Угорщині, — наголошує Олександр Бородай. — Недавно у нас відбулася виставка в Одесі, де

зібралися художники-емальєри з усієї України. Зараз ми готуємо альбом, що називається «Світ емалі». Я збираю всіх українських емальєрів. Їх небагато: всього близько двадцяти. В основному художники займаються скульптурою, графікою або живописом. Емаль — досить специфічна річ. Техніка емалювання — десь на грані декоративно-прикладного та монументального мистецтва. Це барельєфи, вітражі, монументальний живопис. Якщо раніше емаль використовувалася в декоративному мистецтві, то зараз її широко застосовують у станковому мистецтві — для декорування стін. Зокрема ми зараз працюємо з речами, які можна застосовувати в архітектурі та інтер'єрі».

Богдан ВОЙТЕНКО

Вакансії

Міжрегіональна Академія управління персоналом запрошує на постійну роботу:

— **Бібліотекаря.** Вимоги: базова вища освіта в галузі бібліотечної справи, педагогіки, філології. Звертатися до дирекції бібліотеки. Тел. 494-47-53.

— **Фахівця деканату стаціонарних форм навчання.** Вимоги: базова вища освіта, володіння офісними комп'ютерними програмами. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— **Викладача англійської мови, доцента.** Вимоги: ступінь кандидата наук в галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи від 2 років. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— **Викладача німецької мови, доцента.** Вимоги: ступінь кандидата наук в галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи від 2 років. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— **Керівника науково-організаційного підрозділу.** Вимоги: ступінь кандидата наук, досвід в організації навчального процесу у вищому навчальному закладі. Тел. 490-95-12, Падун Алла Олександрівна, корп. 18, кімн. 8.

— **Фахівця відділу комп'ютерної бази даних.** Вимоги: базова вища освіта, володіння офісними комп'ютерними програмами. Тел. 490-95-23, Довбиш Надія Іванівна, корп. 15, кімн. 9.

Додаткову інформацію з приводу працевлаштування в МАУП можна отримати у відділі кадрів за тел. 490-95-13.

— **Заступника завідувача кафедри менеджменту зовнішньоекономічної діяльності.** Вимоги: ступінь кандидата наук в галузі економічних наук, менеджменту, менеджменту ЗЕД, досвід роботи у вищих навчальних закладах. Тел. 494-47-32, Гурч Людмила Миколаївна, корп. 23, кімн. 7.

— **Декана факультету заочних форм навчання.** Вимоги: кандидатський ступінь в галузі економічних наук, менеджменту, досвід роботи у вищих навчальних закладах. Тел. 494-47-32, Гурч Людмила Миколаївна, корп. 23, кімн. 7.

— **Фахівця з виховної роботи у гуртожитках.** Вимоги: вища педагогічна освіта, досвід педагогічної роботи. Тел. 494-47-38, Біжик Людмила Федорівна, корп. 23, кімн. 5, 9.

— **Завідувача бюро з виховної роботи у гуртожитках.** Вимоги: вища педагогічна освіта, досвід педагогічної роботи. Тел. 494-47-38, Біжик Людмила Федорівна, корп. 23, кімн. 5, 9.

— **Провідного фахівця з виховної роботи.** Вимоги: вища педагогічна освіта, досвід педагогічної роботи, вік — від 35 років. Тел. 527-95-72, Махмудов Ельдар Юсифович, корп. 5, кімн. 107.

Випускники МАУП, які мають дипломи з відзнакою, отримуватимуть на 10% більше, ніж передбачено посадовими окладами.

ПЕРЕХРЕСТЯ

**МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)**
Акредитована за рівнем IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України.

ОГОЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВОНАВСТВО
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА/НІМЕЦЬКА МОВА)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

ДЕРЖАВНИЙ ДИПЛОМ:

- молодший спеціаліст;
- бакалавр;
- спеціаліст;
- спеціаліст перепідготовки;
- магістр.

Забезпечення підручниками. Одна з кращих бібліотек.

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ОПЛАТОЮ В РОЗСТРОЧКУ

- без застави
- термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США).

Зараховуються без іспитів випускники Підготовчого відділення та Ліцею МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II–III курс, бакалавратів — на IV–V курс.

03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47
E-mail: iapm@iapm.edu.ua www.iapm.edu.ua

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія "В"

У програмі навчання:

- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Термін навчання: 2,5 – 3 місяці

Форми навчання: Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи: 03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корп. 20. (приймальна комісія Автошколи МАУП) тел.: 527-94-44, 490-95-05. П/Р 26004300289901 В АКБ "ТАС-Камерібанк", м. Київ, МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

"Черемош"

Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- одно-, двокимнатні (2-3 місця) номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- колиба (на 30 місць);
- сауна (на дровах);
- басейн;
- білярдний зал з каміном;
- катання на підвісній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Вартість:

- проживання від 80 грн. за добу;
- харчування (триразове) від 43 грн.

НАША АДРЕСА: Івано-Франківська обл., м. Яремча, с. Яблуниця тел. 8(03434) 3-64-92

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м

В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

ІНСТРУКЦІЯ ЗІ ЗАДАВАННЯМИ ДО ВИЩОЇ ОСВІТИ
ПЕРСОНАЛ
ПЛЮС

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Україна 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс». Тел.: (044)490-95-19 e-mail: pplus@iapm.edu.ua Відділ реклами: тел. 490-95-17 Відділ реалізації: тел. 490-95-18

Реєстраційне свідоцтво KB № 6562 від 1.10.2002 Підписано до друку 20.09.2005 Зам. Наклад — 77 000 прим. Друкарня «Інтерекспресдрук» 03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персонал Плюс»
Юлія КОСИНСЬКА
Погляди авторів можуть не збігатися з позицією редакції